

ГАЗЕТА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНИ

Голос України

№ 124 (6378) СЕРЕДА, 6 ЛИПНЯ 2016 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

40 нових напрямів співробітництва з НАТО

Дводенний Варшавський саміт НАТО розпочнеться лише в п'ятницю, а заяви щодо співпраці Альянсу з Україною лунають уже зараз.

Зокрема, генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг цього тижня у Брюсселі повідомив, що на засіданні комісії Україна—НАТО 9 липня союзники ухвалять всеосяжний пакет політичної підтримки та практичної допомоги для нашої держави. «Ми продовжимо сприяти розвитку оборонної спроможності та стійкості України. Я чекаю на зустріч з Президентом Петром Порошенком, який поінформує нас про останні події на засіданні комісії на другий день саміту. На цій зустрічі НАТО і союзники підтвердять свою міцну політичну підтримку України, її територіальної цілісності та суверенітету, а також повну імплементацію Мінських домовленостей», — заявив голова Альянсу.

За словами Столтенберга, всеосяжний пакет допомоги стосуватиметься дорадчої підтримки, роботи різних трастових фондів, сфери управління, логістики, кібероборони тощо. В Місії України при НАТО заявляють, що до відповідного пакета ввійде 40 нових напрямів співробітництва. Зміст кожного буде обговорено Президентом України з представниками Північноатлантичного альянсу.

▶ СТОР. 11

Через тіньові газові схеми держава втрачала мільярди

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА. Більше фото тут — www.golos.com.ua

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 5 липня

Верховна Рада надала згоду на притягнення до кримінальної відповідальності, затримання та арешт народного депутата України Олександра Онищенка.

Парламент голосував окремо за кожен із проектів постанов. За перший проект постанови — про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальності О. Онищенка проголосували 275 депутатів, другої — про надання згоди на затримання — 265 депутатів, третьої — про арешт — 263 «за».

Голова Верховної Ради України Андрій Парубій повідомив, що до парламенту надійшло подання Генерального прокурора України Юрія Луценка про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальності, затримання та арешт народного депутата Олександра Онищенка. НАБУ здійснює досудове розслідування, а Спеціалізована антикорупційна прокуратура веде процесуальне керівництво у кримінальному провадженні з грудня 2015 року. Регламентний комітет Верховної Ради 29 червня надав висновок щодо подання Генпрокуратури. Сам депутат Онищенко не був присутній у сесійній залі під час розгляду подання.

▶ СТОР. 2

ПОДІЇ

Здешевлять теплопостачання — знизяться тарифи

Новий керівник «Сумитеплоенерго» Олександр Рибалка запевнив, що його підприємство працюватиме з максимальною користю для територіальної громади. Зокрема, розглядається можливість зниження раніше затверджених тарифів на тепло в новому опалювальному сезоні.

Собівартість послуг зменшать за рахунок максимального переведення обладнання із використання газу на вугілля, **довідався наш власкор Володимир ЧЕРНОВ.** У перспективі «голубе паливо» буде потрібне лише для розпалювання твердого. Крім того, «Сумитеплоенерго», яке орендує сумську ТЕЦ і забезпечує теплом та гарячою водою більш як половину міста, провело реконструкцію парових котлів, що дасть змогу використовувати в них не лише проектні, а й інші сорти вугілля.

Реконструкція підніме продуктивність домни

На «Запоріжсталі» розпочинається масштабна реконструкція домни №3. Ціна питання — 1,47 млрд. гривень. Монтажні роботи розпочнуться найближчими днями, а поки що — у рамках згаданої реконструкції — підписано контракт з італійською компанією Danieli Corus, **інформує наш власкор Леонід СОСНИЦЬКИЙ.** Вартість останнього — 165 мільйонів гривень, ним передбачено постачання до Запоріжжя обладнання так званого безконусного завантажувального пристрою. Його робота дасть змогу підняти продуктивність домни і точність виробничого процесу ще на рівні засипання до печі шихти — суміші руди, коксу та інших компонентів для виплавки чавуну.

На «Запоріжсталі» вже підготували майданчик для великовузлового збирання устаткування. А головне — створено 3D-модель домни №3, яка дала можливість виявити всі помилки в проектуванні, і, відповідно, забезпечити більш якісне і швидке будівництво. Активна фаза останнього розпочнеться в листопаді й триватиме упродовж п'яти наступних місяців.

КОРОТКО

■ У місті Щастя на частоті 88,0 у FM-діапазоні за сприяння Луганської облВЦА та МІП запрацювала радіостанція «Голос Донбасу». Її програма складається з блоків новин, інформації про ситуацію на лінії розмежування. Окремий блок присвячений військовикам, які несуть службу в зоні АТО, в ефір також виходять художні, культурні та спортивні програми, звучить українська музика, **інформує наш власкор Павло ВОРОНЦОВ.**

■ Восени Національна гвардія України отримає статус спостерігача в Асоціації сил жандармерії та поліції країн Європи та Середземного моря (FIEP) **(УНН).**

■ Київський сквер Небесної сотні отримав нагороду «Особлива згадка-2016» на конкурсі «Європейська нагорода за урбаністичний публічний простір» (The European Prize for Urban Public Space) **(Liga. net).**

Реалізація промислової продукції в Україні з початку року зросла більш як на 12% — *Державна служба статистики*

ГОЛОС УКРАЇНИ № 124 (6378)
СЕРЕДА, 6 ЛИПНЯ 2016

Через тіньові газові схеми держава втрачала мільярди

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 5 липня

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Керівник Спеціалізованої антикорупційної прокуратури Назар Холодницький перед початком пленарного засідання у коментарі журналістам повідомив, що він не знає, де нині перебуває Олександр Онищенко. Але при цьому підкреслив, що доки з Онищенка не знято депутатську недоторканність, він є вільний у своєму пересуванні, тож його не могли затримати правоохоронні органи — ані вітчизняні, ані зарубіжні. Водночас антикорупційний прокурор висловив сподівання, що О. Онищенко з'явиться у сесійній залі чи в суді.

Ігор Луценко, Віктор Вовк.

Генеральний прокурор України Юрій Луценко у своєму виступі повідомив, що з січня 2013 року по січень 2016 року О. Онищенко вчинив низку кримінальних правопорушень проти громадської безпеки, власності та у сфері службової діяльності. Слідство вважає, що депутат Онищенко особисто збагачувався через державне підприємство — ПАТ «Укргазвидобування» та тіньові схеми — шляхом незаконної реалізації газу за зумисно заниженими цінами та незаконних операцій із газом. І разом із групою осіб (матір'ю, іншими родичами, партнерами та посадовцями «Укргазовидобування» та працівниками низки комерційних фірм) створив злочинну організацію з метою заволодіння значними коштами. Юрій Луценко повідомив, що слідство здобуло докази в цій справі й дійшло висновку, що загалом депутатом Онищенком внаслідок протиправних дій із продажу природного газу через підконтрольні йому злочинні організації та підконтрольні підприємства було привласнено мільярд 613 мільйонів гривень, чим завдано шкоди державним інтересам на вказану суму.

Генпрокуратура вважає, що Онищенко може використовувати свій вплив в органах державної влади для затягування та втручання у слідство. При цьому Ю. Луценко наголосив, що Верховна Рада не засуджує Онищенка, а лише відкриває можливість українському судочинству прийняти щодо депутата справедливе судове рішення, і звернувся до парламенту з проханням підтримати подання. Ю. Луценко пообіцяв, що це не останнє подання Генпрокуратури про притягнення до кримінальної відповідальності та арешт народного депутата України, яке розглядає парламент.

В. о. голови Комітету з питань Регламенту Віктор Пинзеник повідомив, що комітет вважає подання недостатньо обгрунтованим і не побачив у поданні підстав для застосування запобіжного заходу щодо О. Онищенка у вигляді тримання під вартою.

Під час обговорення більшість депутатів підтримали подання. Тетяна Чорновол («Народний фронт») привітала Генпрокуратуру та НАБУ за те, що вони нарешті викрили подібні злочинні схеми — за її словами, О. Онищенко не заплатив до держбюджету понад два мільярди гривень ренти за газ. Голова Комітету з питань запобігання і протидії корупції Єгор Соболєв («Самопоміч») запитав: а хто дозволяв такі тіньові схеми і незаконні операції з боку правоохоронних органів, податкової та вищого керівництва держави, оскільки вони не могли не знати про подібні схеми. Лідер фракції Радикальної партії Олег Ляшко стверджував, що Онищенку допомагала проводити корупційні схеми влада і заявив, що Онищенку дали змогу втекти, а зараз у парламенті розігрується «спектакль». Іван Крулько («Батьківщина») висловив думку, що подання не приведе реально до того, що Онищенко понесе кримінальну відповідальність, бо він уже втік з України, а треба говорити про тих, хто був задіяний у його корупційних схемах, хто «кришував» незаконні оборудки з газом та ухиляння від сплати податків, хто реструктуризував його податкові борги. Інші промовці також вважали, що про корупційні схеми Онищенка знала влада, знали податківці та правоохоронці, і що він «ділився», заносив гроші. Депутатська група «Воля народу», до якої входить Онищенко, заявила, що не підтримає подання, бо воно не обгрунтоване належно.

У заключному слові Генпрокурор Юрій Луценко пообіцяв, що ця справа є лише першою у виявленні газової мафії та невдовзі почуємо про нову газову схему. Він визнав, що Онищенко мав змогу втекти, але наголосив, що Регламент і закон про статус народного депутата забороняють затримати народного депутата до позбавлення недоторканності.

Верховна Рада також проголосувала за низку постанов про звільнення суддів, серед них — про звільнення з посади судді Конституційного Суду України Петра Стецюка у зв'язку з поданням заяви про відставку (його повноваження судді закінчились ще в серпні 2015 року, а за законом про Конституційний Суд суддя обирається строком на дев'ять років) та Олександра Пасенюка у зв'язку з досягненням шістдесяти п'яти років. Під час розгляду ще однієї постанови про звільнення судді у зв'язку із заявою про відставку народний депутат Павло Різаненко (фракція Блоку Петра Порошенка) розповів жахливу історію: суддя Київського апеляційного адміністративного суду збив на машині двох дітей, потім їхня мати наклала на себе руки і батько помер, але цього суддю не засудили і навіть не звільнили, він продовжував вершити правосуддя, бо... потерпілих немає. За словами депутата, таких суддів треба не лише звільняти, а й саджати за ґрати.

На початку засідання депутати вітали з днем народження свого колегу Руслана Демчака. Голова Верховної Ради України Андрій Парубій привітав воїнів-визволителів із річницею визволення українською армією Слов'янська. «Це була велика перемога українського духу і української зброї», — сказав глава парламенту. Голова Верховної Ради також привітав правоохоронні органи з проведенням блискучої спільної операції МВС, СБУ та Генпрокуратури з ліквідації бурштинової мафії. «Коли на Донбасі триває війна з ворогом, у тилу має тривати боротьба з бандитизмом і мафією», — наголосив Андрій Парубій. Глава парламенту також привітав громадян України, котрі сповідують іслам, з одним із найбільших мусульманських свят — Курбан-байрам.

Анна ШЕВЧЕНКО.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

БРИФІНГ

Народні обранці вкотре продемонстрували свою непримиренність у боротьбі з корупцією

Голова Верховної Ради Андрій Парубій (на знімку) під час брифінгу підписав постанови про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальності, затримання та арешт народного депутата Олександра Онищенка.

Глава парламенту висловив переконання, що правоохоронні органи проведуть таку само якісну і професійну роботу із затримання О. Онищенка.

«Було багато інсинуацій, коли і як стоятиме питання про зняття депутатської недоторканності з Олександра Онищенка. Як я й обіцяв, це питання не буде затягуватися ані на йоту. Тому свідомо і принципово сьогодні, в перший можливий день, поставив це питання першим на розгляд Верховної Ради. Багато було розмов про те, що парламент не пройде це випробування. Сьогодні вчергове народні обранці продемонстрували здатність до боротьби з корупцією і свою непримиренність у боротьбі з мафією. Упевнений, парламент й надалі демонструватиме таку саму здатність», — сказав Андрій Парубій.

Голова Верховної Ради привітав керівників правоохоронних органів з якісною роботою. «Сьогодні ми ще раз продемонстрували, особливо перед хлопцями, які стоять на передовій, що не менш жорстко і відповідально боремося і боротимемося з мафією всередині країни», — наголосив він.

Сергій МЕЛЬНИК.

ІЗ ВИСТУПІВ УПОВНОВАЖЕНИХ ПРЕДСТАВНИКІВ ДЕПУТАТСЬКИХ ФРАКЦІЙ ТА ГРУП

Олег ЛЯШКО, фракція Радикальної партії:

— Уряд та НКРЕКП ухвалили рішення, якими з 1 липня встановили драконівські тарифи для громадян. Нині за однокімнатну квартиру українець має заплатити майже 2 тисячі гривень, за двокімнатну — до 3 тисяч гривень, за будинок у селі до 100 квадратних метрів — 3,5 тисячі гривень. Прем'єр Гройсман, Президент Порошенко розказують: нехай багаті платять за газ. Покажіть мені багатих, крім тих, які сидять в уряді, адміністрації Президента і частина в парламенті. Переважна більшість — мільйони українців — політикою цієї влади доведені до зубожіння...

Фракція Радикальної партії після розгляду питання щодо Онищенка продовжить блокувати парламентську трибуну, вимагаючи зниження тарифів, розслідування корупції та офшорів.

Олег БЕРЕЗЮК, фракція «Об'єднання «Самопоміч»:

— Українська держава як інституція починає вчитися однієї з базових функцій — примусу виконувати закони. Щоправда, другої функції — розвивати суспільство — нам ще потрібно багато вчитися. Парламент створив державну інституцію з примусу — НАБУ. Сьогодні воно починає працювати. За великим рахунком, воно дивує український народ своєю прозорістю і функціональністю. НАБУ внесло постанови, і ми маємо підтримати його в очах українського народу. Якщо за цими постановами та якісним і чесним судом будуть покарання, українці скажуть: так, ми можемо довіряти цій державі.

Юрій БОЙКО, фракція «Опозиційний блок»:

— Нинішній парламент може увійти в історію як найменш ефективний. Причина очевидна: правляча коаліція жодного дня не працювала для людей. Навпаки, Верховна Рада лише погіршувала життя населення, скорочуючи пенсії, підвищуючи тарифи та вбиваючи реальний сектор економіки, малий та середній бізнес. В умовах, коли на сході країни триває воєнний конфлікт, на півночі піратським способом видобувають бурштин, на заході вирубують та вивозять ліс, а п'ять мільйонів наших громадян виїхали за кордон шукати роботу, парламент не має морального права бути бездіяльним. Тому є два варіанти: ухвалити історичне рішення — саморозпуститися і йти на нові вибори. Або почати ефективно працювати і хоча б за два останні тижні ухвалити закони, необхідні для стабілізації ситуації та покращення життя громадян.

Віктор БОНДАР, група «Партія «Відродження»:

— Безумовно, найголовніше питання, яке турбує нас, — це питання тарифів. Усі в залі знають, наскільки ця тема важлива для людей. Ці тарифи не те що непосильні для народу, вони не дають можливість родинам виживати. Це тарифний геноцид. Ми вимагаємо поставити на голосування нашу постанову, зареєстровану в березні, про введення мораторію на підняття тарифів, про проведення аудиту енергоефективності в Україні. Вдумайтеся: вже сьогодні борг населення за комунальні послуги становить 13 мільярдів гривень. За розрахунками експертів, після підняття тарифів борг населення сягне 22 мільярдів гривень. Держава доплачує субсидій майже на 50 мільярдів гривень. Хіба це економіка, правильна модель? Можливо, варто переорієнтувати ці кошти і спрямувати їх на енергозбереження?

Ігор ГРИНІВ, фракція «Блок Петра Порошенка»:

— Маємо унікальну ситуацію: три наступні роки в Україні не буде жодних виборів. Кожна політична сила, депутат-мажоритарник без популізму та зайвого галасу може реальними справами та рішеннями втілити свої передвиборні обіцянки в життя... Бути в опозиції до влади — справа нескладна в усі часи. Бути у владі у час війни та економічної кризи — значно важче. Але критично важливою є консолідація всіх демократичних проукраїнських сил Верховної Ради заради відновлення миру та збереження української держави. Ми неодноразово демонстрували, що здатні до конструктивної праці, зокрема, ухваливши зміни до Конституції у частині реформи судової влади та новий закон про судоустрій. Але система опирається. Прецедент створено у Приволлі. Верховний Суд України скасував постанову Верховної Ради щодо призначення виборів до Коцюбинської селищної ради. Ми фактично отримали ще один законодавчий орган у владі...

Сергій МЕЛЬНИЧУК, група «Воля народу»:

— Реформи розпочалися. Але є Конституція та законодавство України. Відповідно до них, перед законом рівні всі, але водночас діє презумпція невинуватості. Новостворені установи почали працювати і я підтримую їхню роботу. Але вони мають бути незаангажовані, більш фахові. Кожен їхній крок має бути підтверджений буквою закону. Тому закликаю правоохоронні органи діяти згідно з Основним Законом, законодавчими актами...

Юлія ТИМОШЕНКО, фракція «Батьківщина»:

— Встановлені з 1 липня тарифи, які майже вдвічі збільшують платежі на централізоване опалення, гарячу воду, непосильні для людей. Уже почали конфіскувати житло у людей за несплату комунальних платежів. Один із таких випадків стався у Луцьку. Нам потрібно зупинити це негайно. Створити ТСК щодо перегляду тарифів, з'ясування корупційних оборудок у НАК «Нафтогазі» та «Укргазвидобуванні». А також ухвалити три законопроекти, які ставлять на місце всю тарифну політику.

Максим БУРБАК, фракція «Народний фронт»:

— Сьогодні на порядку денному два важливі питання, які покажуть, хто у сесійній залі готовий насправді боротися за нашу державу — подання на Онищенка та закон про спецконфіскацію. Фракція «Народного фронту» голосуватиме за подання Генпрокуратури на екс-регіонала та газового олігарха Онищенка. Ми не судді, але маємо дати можливість слідчим довести справу до логічного результату. Остаточне рішення ухвалюватиме суд.

Крім того, ми наполягаємо на негайному ухваленні закону про спецконфіскацію. Щоб кошти Януковича були спрямовані на соціальні статті бюджету та на потреби армії...

Українська держава як інституція починає вчитися однієї з базових функцій — примусу виконувати закони

Ми готові евакуювати з окупованих територій дитбудинки для важкохворих дітей

Про це заявила Перший заступник Голови Верховної Ради, представник України в підгрупі з гуманітарних питань тристоронньої контактної групи, уповноважений Президента з питань мирного врегулювання ситуації на Донбасі Ірина Геращенко (на знімку).

«Ми готові евакуювати дитячі будинки для важкохворих, лежачих дітей із Луганської області, залучити до цієї роботи Міжнародний Червоний Хрест, була б тільки згода іншої сторони», — повідомила вона у Фейсбуці та підкреслила, що українська сторона виступає категорично проти будь-якого використання дітей і підлітків у війні, та вчергове звернулася до Російської Федерації з вимогою надати інформацію про незаконно вивезених із території України дітей. Глибоке занепокоєння викликає й недопуск міжнародних гуманітарних організацій, зокрема, ЮНІСЕФ, до сиротинців та спеціалізованих дитячих закладів на окупованих територіях.

«Домовилися, що проблематика захисту прав дитини порушуватиметься на одній із найближчих зустрічей гуманітарної групи, щоб вийти на рішення, а не тільки вчергове озвучувати занепокоєння», — сказала І. Геращенко та додала, що до обговорення цієї проблематики долучився уповноважений Президента з прав дитини Микола Кулеба.

Ще одна тема, яку обговорювали під час зустрічі, — це звільнення заручників. За словами І. Геращенко, Україна ще раз передала пропозицію: обмін 50 бойовиків на 25 українських заручників. Крім того, українська сторона готова передати 8 затриманих минулого тижня під Широкиним «саперів», щоб звільнити українських заручників, серед яких чимало хворих та поранених.

«Ще раз запропонувала провести «День сім'ї», який би дав можливість родичам з окупованих територій відвідати своїх близьких, якщо вони затримані за злочини і перебувають в пенітенціарних установах. Виклала наше бачення алгоритму, логістики, розповіла про можливість залучення Міжнародного Комітету Червоного Хреста і ОБСЄ до цієї гуманітарної акції. Що тут поганого, політичного, негуманного? Відповіді-згоди і на це поки що не отримали», — повідомила народний депутат та додала, що українська сторона чекає відповіді до наступної зустрічі в Мінську 13 липня, а до цього питання звільнення заручників також підніматиметься під час зустрічей з представниками країн Нормандського формату на полях саміту НАТО. «Для України визволення наших громадян — і з тюрем у Російській Федерації, і на окупованих територіях — це ключовий гуманітарний пріоритет», — наголосила І. Геращенко.

Вл. інф.

ФОТОФАКТ

Президент України Петро Порошенко підписав Закон «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо стимулювання розвитку ринку вживаних транспортних засобів».

Фото Миколи ЛАЗАРЕНКА (прес-служба Президента України).

Запорізькі мости ніяк не дочекаються грошей

Обласна влада під час зустрічі з народними депутатами просила підтримки народних обранців у питанні фінансування найболючіших проблем регіону. Мова насамперед про мостові переходи через Дніпро в Запоріжжі. Місто й область свої зобов'язання виконали, передбачивши у своїх бюджетах відповідно 44 і 20 мільйонів гривень. Тепер слово за держбюджетом, з якого має бути виділено 200 мільйонів.

Утім, відсутність ентузіазму депутатів у цьому питанні, певно, вказує на те, що й нинішнього року нічого на «будову століття» не надійде. Петро Ванат («Народний фронт»), а за ним і В'ячеслав Богуслаєв («Воля народу») запропонували шукати іноземних інвесторів, китайців чи канадійців, які й добудують мости...

Також обговорено питання заблокованих у держбюджеті коштів на оборонні споруди Запорізької області. Тож нині виникла велика заборгованість перед підрядниками, а нагальні витрати фінансуються з благодійного Фонду оборони регіону.

Тим часом Вадим Кривохатько (БПП) порушив ще одне питання — стосовно головлікаря обласної клінічної лікарні, в діяльності якого помічено серйозні зловживання — хоча б із закупівлею коштом обласного бюджету ангіографа (за 25 мільйонів гривень). А голова Запорізької ОДА начебто захищає його в Генпрокуратурі. На звинувачення очільник області Костянтин Бриль відповів, що й справді «був у Генеральній прокуратурі, але лише для того, щоб ця справа розслідувалась об'єктивно, бо прокуратура Запорізької області, за моєю інформацією, робить це необ'єктивно... Я дуже задоволений, що цю справу передали в НАБУ. Якщо Шишка (Ігор Шишка, головлікар. — **Авт.**) винен, він відповідатиме».

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.
Запоріжжя.

Полегшити страждання — міжнародний досвід

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

***Швидке старіння населення, високий рівень онкології, хронічних неінфекційних захворювань, ВІЛ/СНІД, туберкульоз, вірусні гепатити — усе це впливає на дедалі ширшу потребу в паліативній допомозі, яка має полегшити страждання хворих та їхніх сімей. Тож питання надання паліативної допомоги, міжнародний досвід та перспективи її розвитку в Україні стали предметом обговорення під час круглого столу, організованого* Комітетом Верховної Ради з питань охорони здоров'я.**

За даними експертів, паліативної допомоги в Україні щорічно потребують понад 600 тисяч пацієнтів, а також супровід та підтримка необхідні членам їхніх родин. Проте в Україні діє лише два центри, сім хоспісів та понад 60 самостійних відділень паліативної допомоги. Тобто фактично йдеться про 1500 стаціонарних паліативних ліжок. Хоча, за даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, нині є потреба у 3500 ліжках.

Голова Комітету з питань охорони здоров'я Ольга Богомолець переконана, що і момент народження, і момент відходу в інший світ мають бути максимально супроводжені. «Якщо процес народження більш-менш підтримується, то, на жаль, перехід в інший світ, з точки зору полегшення болю і страждання людей, підтримки медикаментозної, психологічної та соціальної, не підтримується державою», — зауважила вона.

Власне, мета круглого столу — відпрацювати спільний план дій для законодавчої та виконавчої гілок влади, громадськості та правозахисників. «Адже й сьогодні пацієнти, які потребують знеболення, не завжди можуть отримати його. А це дуже тяжке випробування для близьких людей — дивитись, як рідна людина помирає в муках», — наголосила О. Богомолець.

На жаль, сьогодні в Україні 85 відсотків хворих відходять удома наодинці, страждаючи від болю, депресії, відсутності належного догляду. Невиліковна хвороба викликає різноманітні духовні, психологічні та соціальні проблеми у хворого та членів його родини, пов'язані з потребами догляду. Наявна система не може забезпечити доступність і безперервність надання паліативної та хоспісної допомоги пацієнтам та членам їхніх сімей відповідно до міжнародних підходів і стандартів. Ні ліжковий фонд, ні матеріально-технічне забезпечення більшості діючих хоспісів і паліативних відділень ще не відповідають цим стандартам, а умови перебування пацієнтів у цих закладах не завжди є задовільними. Тож така ситуація потребує особливої уваги з боку держави та суспільства загалом. Оскільки ефективний паліативний догляд потребує мультидисциплінарного підходу, в тому числі й участь членів сім'ї пацієнта та залучення наявних можливостей підтримки на рівні громади.

Окремо учасники заходу звернули увагу на причини і наслідки трагедії, що не так давно сталася в будинку для літніх людей в селі Літочки Броварського району на Київщині. Там, як відомо, в результаті пожежі загинули 17 літніх людей. «Власник цього будинку, скориставшись відсутністю законодавства, а, як кажуть, що не заборонено, те дозволено, та посилаючись на суспільну потребу, зробив будинок для людей похилого віку в абсолютно непристосованому, не введеному в експлуатацію приміщенні. У ньому не було навіть санвузлів», — сказала О. Богомолець. Як член робочої групи, що вивчала цю трагедію, голова комітету повідомила, що була присутня на нарадах за участю представників правоохоронних органів, пожежників, соціального захисту. «Вразило мене те, що вони не можуть потрапити в будинки для їх перевірки. Вони кажуть: ми виявили сотні закладів, які працюють без дозволу, але не маємо права зайти туди. Адже діє мораторій на перевірку», — розповіла народний депутат.

«Вважаю, що ця біда має стати для нас усіх важливим уроком. Щоб ми зрозуміли: в державі повинні бути контролюючі функції. Не викручуючи руки, а контролюючи. Якщо їх немає, тоді і спитати з держави не можна», — сказала О. Богомолець та додала, що особливо її вразила відсутність позовів, принаймні, на момент проведення круглого столу, від родичів загиблих, адже держава самостійно не може подавати позови.

На переконання голови комітету, нині в максимально стислі строки потрібно напрацювати таку законодавчу базу, яка б чітко розмежовувала хоспісну, паліативну допомогу, догляд за літніми людьми, хворими дітьми та яка б створила законодавчі підстави для того, щоб держава могла контролювати виконання стандартів і захист прав людей.

Олена РОМАШКІНА.

ОФІЦІЙНО

Постанова Верховної Ради України

Про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальності народного депутата України Онищенка О.Р.

Розглянувши подання Генерального прокурора України про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальності, затримання та арешт народного депутата України Онищенка О.Р., Верховна Рада України **постановляє**:

Надати згоду на притягнення до кримінальної відповідальності народного депутата України Онищенка Олександра Романовича.

Голова Верховної Ради України А. ПАРУБІЙ.

м. Київ,
5 липня 2016 року.
№1428-VIII.

Постанова Верховної Ради України

Про надання згоди на затримання народного депутата України Онищенка О.Р.

Розглянувши подання Генерального прокурора України про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальності, затримання та арешт народного депутата України Онищенка О.Р., Верховна Рада України **постановляє**:

Надати згоду на затримання народного депутата України Онищенка Олександра Романовича.

Голова Верховної Ради України А. ПАРУБІЙ.

м. Київ,
5 липня 2016 року.
№1429-VIII.

Постанова Верховної Ради України

Про надання згоди на арешт народного депутата України Онищенка О.Р.

Розглянувши подання Генерального прокурора України про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальності, затримання та арешт народного депутата України Онищенка О.Р., Верховна Рада України **постановляє**:

Надати згоду на арешт народного депутата України Онищенка Олександра Романовича.

Голова Верховної Ради України А. ПАРУБІЙ.

м. Київ,
5 липня 2016 року.
№1430-VIII.

СПІВЧУТТЯ

Комітет Верховної Ради України з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму висловлює глибокі співчуття головному консультанту із секретаріату Комітету з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму Крикуну Юрію Юрійовичу з приводу непоправної втрати — смерті матері

Катерини Михайлівни САМОФАЛОВОЇ,

прекрасної жінки, кінорежисера, члена Союзу кінематографістів Української РСР, яка зробила вагомий внесок у розвиток українського кіно.

На жаль, словами важко загоїти на серці страшну рану від втрати найріднішої людини. У цей скорботний час поділяємо біль і сумуємо разом з усіма близькими і рідними Катерини Михайлівни. Світла їй пам'ять.

Кремінський районний суд засудив до п'яти років позбавлення волі з дворічним випробувальним терміном 25–річного мешканця Луганщини, який за власною ініціативою створив групу в соцмережі «ВКонтакте» і через неї розповсюджував матеріали, спрямовані на повалення конституційного ладу України та зміну її державних кордонів. Антидержавну пропаганду хлопець без докорів сумління поєднував із навчанням в українському виші за державний кошт, *передає наш власкор Павло Воронцов*

Сповідь танкістки: маємо подолати агресора і байдужість

Третій окремий танковий батальйон «Звіробій» Збройних Сил України — унікальний підрозділ з промовистим девізом: «Ворогів багато, а нас рать». Він формувався через військкомати як штатний, але в основному з добровольців у вересні 2014 року, після іловайської трагедії. Особовий склад чудово розумів смертельну небезпеку, з якою зустрінеться. Після короткої місячної підготовки воїни вирушили в зону АТО і прийняли перший жорстокий бій. Волноваха, Гранітне, Чемарлик, Новоселівка, Маріуполь, Авдіївка, Піски, Опитне, Водяне, Донецький аеропорт, шахта «Бутівка», Мар'їнка, Зайцеве — аж ніяк не повний перелік гарячих точок російсько-української війни, де «Звіробій» оберігав життя українців, давав рішучу відсіч ворогові...

В інтерв'ю «Голосу України» офіцер батальйону по роботі з особовим складом Тетяна (позивний «Білка») розповіла, як живе «Звіробій» сьогодні, чого хлопці чекають найбільше, кого раді бачити у своїх лавах і як уявляють професійне військо України. А ще звернулася до тих, кому небайдужа доля нашої держави і хто замислюється над майбутньою військовою кар'єрою.

Якщо жінка відчуває, що може стати воїном — вона ним стає

Два роки тому волонтер з позивним «Білка» серед інших небайдужих кинулася організовувати волонтерські осередки допомоги добровольцям та військовим. За її підтримки і подруг з'явилися маскувальна сітка, волонтерські «кікімори», «лєші» тощо.

Лінії фронту ще не існувало, тож зібрати життєво необхідне, довезти до окремих блокпостів допомогу своєчасно було складним, небезпечним і надзвичайно важливим завданням. Саме тоді з'явилися перші звинувачення волонтерів до керівництва, що допомога не потрапляє до бійців. Аби уникнути будь-якого зриву — вирішили організовувати склади у ближньому тилу на базі «Звіробою», і вже звідти доставляти вантаж далі на передову. Поміж фронтовими поїздками часто доводилось залишатись у військовій частині. Офіцери Збройних Сил добре знали Таню і, зрештою, запропонували їй залишитись на військовій службі.

— Це не було швидко прийняте рішення. Не відпускали волонтерська робота, зокрема з Литви, син, дім. Але якщо жінка відчуває, що може стати воїном — вона ним стає. Для того щоб привернути увагу до проблем війни в Україні, для того щоб застосувати на практиці набутий досвід, піднімати бойовий дух, просто стежити за багатьма життєво важливими чинниками, на які чоловіки часто не звертають уваги, — каже співрозмовниця.

Згадує першу «прогулянку» на танку, його рев, силу... Тоді й зробила свій вибір — «Звіробій». Тетяна скаржиться: хлопці не допускають, щоб вона виходила на бойові завдання. А її побратими по секрету з неприхованою гордістю поділилися: замполіт вправно із задоволенням водить тридцятитонну бойову машину на марші.

Здобути авторитет серед особового складу спочатку було непросто. Чоловік, тим паче військовий, не готовий підкорятися жінці, каже Тетяна.

— Багато звучало звинувачень щодо самовихваляння, заробляння якихось незрозумілих для мене дивідендів. Багато було злих язиків... І без цього не обійтися, коли маєш характер, свою позицію, коли борешся з тим, що прийнято називати «армійським дебілізмом» у багатьох його проявах. Багатьом «керовнікам» це дуже не до душі. Та ще й жінка. Але якщо жінка може витримати фронтову обстановку, то чоловік просто мусить це зробити, — наполягає вона. — Інколи хлопці просять «виключати мамочку», «не вмішуватися». Буває — навпаки, знають, що на рівні жінки, як захисниці сім'ї, мені легше побачити і вирішити проблеми, на які їх матері чи дружини напевно теж звернули б увагу: організувати харчування, простежити за якісним постачанням, заходами гігієни в побуті й тисячами інших життєвих дрібниць. Чи попросити допомоги у волонтерів. Саме завдяки ним ми забезпечені і шкарпетками, і зубною пастою, і білизною, і оптикою, і маємо якусь техніку. Взаємозв'язок волонтерів та військових дає дуже сильний психологічний ефект. Бійці розуміють: вони не самі, їх підтримують, люблять, чекають. А це дуже-дуже важливо для нас.

Закликаю чоловіків залишити теплі дивани!

Тетяна переконана: сьогодні в армію іти потрібно. Тому що в Україну прийшла війна, і крім нас ніхто її не закінчить. І варто підписувати контракт. Чому?

— Бо хто, якщо не ми. Якщо сьогодні ми не переформатуєм нашу армію засукавши рукава, важко працювавши, ми ніколи не змінимо її. Мені боляче чути від поважних спеціалістів, що ми нікого нічого не змінимо. Сидячи в Інтернеті, базіканням — ні. Тому закликаю чоловіків, тим паче справжніх військових, які вірять в Україну, в свої сили, які готові боротись за сьогодення і майбутнє нашої Держави, готові боротись з паперовою війною, хапугами і мародерами, залишити теплі дивани. Піти з місця повара, банкіра, системного адміністратора чи водія. Ніхто інший на цій планеті, окрім українця, не захистить нашу землю. Жінки готові підставити своє плече, організувати другу лінію фронту, стати нарівні з чоловіками. Величезний волонтерський рух здебільшого сформований жінками, але чоловіки мають бути справжніми і першими воїнами, — вважає замполіт. — Ми бічекаємо на професіоналів: офіцерів, здатних організувати службу так, як це повинно бути, солдатів, готових іти у бій, кухарів, які розкажуть, що мають їсти і пити бійці та зможуть це приготувати; водіїв, інструкторів, здатних показати, як має їздити і стріляти боєць, розумних інженерів, здатних підказати, що можна змінити, як оновити устаткування. Ви нам потрібні по всій лінії фронту вже сьогодні!

Говоримо про мотивацію, про більш-менш гідне грошове забезпечення (від семи тисяч гривень), суттєвий соціальний захист (оплачувані відпустки, лікарняні, підйомна допомога при переїзді, щорічна матеріальна допомога на оздоровлення та вирішення соціально-побутових питань), можливості для кар'єрного зростання, особистого та професійного розвитку. За словам співрозмовниці, у суспільстві не повинно бути упередження, що на службу іде лише той, у кого щось не склалося в житті, кому просто більш немає чим зайнятись. Сьогодні ми здатні вийти з війни із перемогою, професійною армією, поважною професією військовослужбовця, повагою до військової форми і офіцерського мундира.

Матеріальне відходить на другий план. Духовне стає важливішим

На війні, де люди стикаються з питанням вибору, бачать смерть, поранення, каліцтва, де часто немає на кого розраховувати, окрім себе і свого побратима, дуже гострим стає відчуття справедливості. Міняються пріоритети.

— Матеріальні речі відходять на другий план. Духовні — стають важливішими. Хтось починає вірити в Бога, хтось — відписувати діткам на листи, дякувати за малюнки, і розуміє, що десь щось упустив у мирному житті, — розмірковує жінка-танкіст. — Коли заходимо в розбиті села — там є котики, собачки, кинуті напризволяще. Тваринка підходить до людини, тому що також хоче їсти, хоче вижити, їй страшно, і вона розраховує на те, що людина її нагодує, прихистить. Всі тваринки в підрозділі підібрані. Символом бату стали наші вівчарки, Муха і Рекс, і собачий взводний — мала Муха. За милю відчуває чужинця. Гроза аватарів і надійні охоронці.

Тетяна пригадує, як одного разу дівчата з волонтерського центру організували зустріч демобілізованим бійцям. А ті через розгубленість вийшли іншими дверима з вагона. Мовляв, не очікували такого теплого прийому: повітряних кульок, музики... Не готові були. Каже: людина, яка відвоювала в АТО, яка знає запах пороху і пішла не за лаврами чи посвідченням, не вимагатиме почестей чи нагород. Хоча дуже заслуговує. Держава має переглянути ставлення до нагородження справжніх фронтовиків.

«Машинки» називають іменами коханих

У спілкуванні із замполітом «Звіробою» зачепили й досить болючу «технічну» тему. Виявилось, у батальйоні майже всі авто — волонтерські, а їх ремонт роблять за власні кошти або із залученням допомоги. Тетяна зізнається, що навіть танки інколи доводиться «реабілітувати» своїми силами. Профі не вистачає. Але, знову-таки, це питання боротьби з внутрішніми проблемами, що також вимагає сили духу, характеру, психологічних ресурсів, які значно приємніше було б спрямувати проти ворога.

— Незважаючи на всі труднощі, військовослужбовці до своїх машин ставляться дуже ніжно, можна сказати — трепетно. У кожного танка є ім'я. Деякі екіпажі пишуть назви своїх регіонів, інші називають «машинки» іменами дружин, коханих жінок, дівчат, і навіть звертаються до них так само.

Із тою любов'ю «Звіробій» відвоював багато районів маріупольського, донецького, луганського напрямків. Характерний приклад, коли наші танки своєчасно встигли в Мар'їнку на допомогу іншим підрозділам, не віддали її ворогу, ще й насипали «солі під хвіст» російським батальйонним групам. Героїчні приклади боротьби під шахтою «Бутівка» взимку 2015 року. На жаль, там ми мали і втрати, — зітхає Тетяна.

Броня в очікуванні наказу

На жаль, нині, окрім передової, є ще один «підступний диверсант» — байдужість. Мовляв, народ дивно якось звик до військових дій на сході. Багато хто навіть перестав цікавитися новинами. Чи не це підло запланував наш ворог? Морально-психологічне виснаження нації України та її війська?

Замполіт переконана — хлопці руки не опустять. Вони готові захищати свою землю, знищувати ворога — іти вперед.

— Російські танки бажають стати для нас жахом. Противник розраховує на зневіру народу, деморалізацію армії. Цього не буде. Сьогодні батальйон у бій не ходить. Бо заборонено через Мінські домовленості. Це дуже негативно впливає на морально-психологічний стан особового складу. Коли в країні іде війна — броня має працювати: захистити тих, хто стоїть «на передку», захистити тих, хто стоїть за нами — дітей, їх віру в нас, наше і їх майбутнє. Поки що, без наказу, ми не можемо вступити в праведний і святий бій за нашу землю. Але ми завжди готові виконати такий наказ.

Розмовляв Володимир ПАТОЛА (спеціально для «Голосу України»).

Фото з архіву батальйону «Звіробій».

Віримо в силу духу українського народу, вболіваємо душею за вашу перемогу

РОСІЙСЬКИЙ СОЛДАТЕ, КИДАЙ РУШНИЦЮ, ІДИ ДОДОМУ

Світ має бути лікарем, а не свідком хвороби, котрий сором'язливо опускає очі... Ці слова належать легендарному президенту Чеченії Джохару Дудаєву, який дав безальтернативний рецепт від агресії Кремля по відношенню до волелюбних сусідів. Однак відтоді «братня» риторика — всюди вороги — не змінилася. Російські «миротворці», що пройшли вишкіл роззброєння «бандформувань» у Чеченії, Придністров'ї, Нагірному Карабасі, Інгушетії,.. повернулися в бік України. І концепція «безпеки від Росії» не змінилася — погортайте хоча б сторінки «Історії одного фронтового відрядження» Людмили Коханець і Володимира Коркодима: розгнуздана агресія, випалена земля, переговори під прицілом танків і сльози матерів. Але з боку бездуховної Москви жінки чекають своїх негероїв, братовбивць-рабів. Росіяни, «приходьте вільними»! Саме так вітаються брати-чеченці.

Микола АСТАФОНОВ (Москва, менеджер):

— Я проти війни.

Проти сепаратизму.

Переживаю за Україну, як і багато хто...

Те, що за всіх подій, що відбуваються, в Україні з'явилися економічні перспективи, — це диво. І це потрібно підтримувати й закріплювати.

В України гарне майбутнє, гарний народ. Україна вистояла.

Громадянам побажаю берегти Україну, ставитися до своєї країни так само, як і тепер, — не ототожнюючи країну з керівництвом, любити країну, працювати в країні, разом робити її ще краще, це виходить. І мирного неба.

Усе вийде.

Будьте.

Алла ДУДАЄВА (вдова першого президента Чеченської республіки Ічкерія Джохара Дудаєва, художник, письменниця):

— Триває війна між Росією та Україною! Але цю воєнну агресію український уряд два роки затято іменує АТО, хоча Крим і схід України окуповані російськими військами. Я не розумію, чому український уряд, маючи 46-мільйонне населення, так боїться Росію? Війну з агресором веде саме український народ, гинуть кращі сини України, допомагають їм тільки добровольці-волонтери. Український народ, витираючи сльози, стоїть на дорогах на колінах, проводжаючи в останню путь своїх героїв, а «бідні» українські олігархи живуть наче зовсім в іншій країні! У них немає жалоби й не закінчуються веселощі. Але, за всіма законами, якщо ти не маєш сил захищати свою Батьківщину від ворога, то зобов'язаний взяти на себе хоча б постачання тих, хто за неї помирає! Або «зелені чоловічки» прийдуть і у твій дім, а тим паче палац, і віднімуть усе, що тобі дороге! Війна — це вбивство ні в чому не винних людей, насильство, грабіж і мародерство.

Це вже було в Ічкерії, у нас теж була опозиція, яка розпочала війну й запросила російську армію для вбивства власного народу. Вони дуже гірко пошкодували про це. Кремль не захистив їхнього дому й родичів, ескадрони смерті під час війни не розбирають, хто на чиєму боці. Тільки об'єднавшись, можна перемогти смертельного ворога.

Але, на жаль, ще дуже багато хто в Україні цього не розуміє. У цьому винувата така ж система хабарів, як у Росії, і загальна корумпованість колишньої еліти. Багатоголовий дракон, з яким довелося боротися Міхеїлу Саакашвілі та його команді.

Колишню партійну номенклатуру, що успішно перефарбувалася в бізнесменів, не здолати, якщо не провести досить м'яку для них люстрацію, що себе вже виправдала в Грузії. Провести нові вибори, набравши тільки молодь. Напевно, не даремно пророк Мойсей водив пустелею свій народ 40 років, щоб привести його в землю обітовану. Вірю в силу духу українського народу. І від усього серця бажаю нашим українським братам перемоги й майбутнього процвітання! Вічна пам'ять Героям України! Героям Слава!

Валерія ЛЕОНОВА (м. Ярославль, пенсіонерка, у минулому викладач у музшколі):

— Завжди захоплювалася українцями. Вони з хазяйською жилкою, привітністю, хлібосольством, неймовірною музикальністю й артистизмом. І неймовірно сміливі. Майдан був як показник вашої сміливості й відваги, тяжіння до свободи та змін. Усе, що говорили наші мас-медіа про те, що США все замутили, — в це не вірю... Уболівала душею за вашу перемогу!

І не тільки я одна. Мільйони росіян. Як і Борис Нємцов, це мій світоч по життю. Трохи з ним листувалася навіть.

Про гумконвої на схід України знала з найпершого дня. Усе знала. Багато відео переглядала, читала свіжі новини про всі ці моторошні події, про битву за аеропорт. Усього не розповісти...

Не виходить у мене барвисто і з емоціями, немов у душі й серці все вигоріло, навіть дивно, хоча, це й непробачно. Але Ви вже зумійте пробачити!

До сліз зачіпають спогади. Ці пронизливі, що завжди йдуть від душі, пісні, ніжна мова з неповторним її колоритом, довгі вечори в саду під вишнями із застіллям і нескінченними піснями...

Гіркін-Стрєлков та інші засланці влаштували заколот, і все понеслося в прірву... Дай, Боже, українському народу сил і стійкості все перенести й вистояти!!! Вірю, усе вийде, розум переможе!

Успіхів, Україно!

Абдулзагір ПАШАЄВ (із Дагестану, живе в Санкт-Петербурзі, історик, фотограф, блогер):

— Упевнений, що війна Росії проти України, навіть у такому підлому вигляді, в майбутньому обернеться їй поразкою, і Україна встановить контроль над східними своїми територіями, а також анексованим Росією Кримом. Побажати можу українцям витримки, перемоги й процвітання України. По життю спілкуюся з багатьма українцями. Приємні враження. І тепер багато друзів-українців у Пітері. Подорожував в Україні, щоправда, вже багато років тому, в 1992-му: в Києві, Полтаві, Дніпропетровську. Їздив до цих міст для збору матеріалів про поета Арсенія Тарковського (уродженця міста Єлисаветграда (нині м. Кіровоград). Пройшов, подорожуючи, половину Криму в 1982 і 1985 роках. Нині спілкуюся за допомогою Інтернету з українцями, з цікавими, творчими людьми, об'єднаними творчою роботою в галереї «Єлисаветград». Намагаюся не пропускати їхніх виставок і заходів заочно, через Інтернет.

Згодом, сподіваюся, буде можливість і зустрітися із творчими людьми з галереї «Єлисаветград», і здійснити фотопрогулянки разом із ними в Україні.

Ігор КОНАКОВ (Єкатеринбург):

— У Росії склалася парадоксальна ситуація, за якої федеральні ЗМІ розповідають не про життя в країні, а про паралельну реальність в Україні, Європі, Сирії, перевертаючи все з ніг на голову.

До того ж ця зовнішня подієвість багато в чому самою ж Росією і створюється: війна на Донбасі, бомбардування Сирії, конфлікт із Туреччиною, підкуп європейських політиків і організація антимігрантських мітингів в Європі — Росія робить ці дії не для стратегічної вигоди, а заради медійних ефектів, щоб вигідно їх продавати російській і світовій аудиторії. Зовнішні кризи — одночасно продукт і живильне середовище для пропагандистської машини, замкнутий цикл насильства і брехні, що породжує нове насильство. Скасовуючи російську дійсність, телебачення стає галюциногеном, що потужніший за горілку і релігію, змушуючи глядачів емігрувати з реальності, повністю переїхати в зовнішню інформаційну оболонку. Але коли реальність раптом проривається всередині країни — смертю шахтарів, божевільною біля метро — її поміщають у зону мовчання.

Так само в 1920-ті роки глушили голод мріями про світову революцію, в 1930-ті глушили страх «Гренадою», за Хрущова живилися новинами про Кубу, а за Брежнєва закушували горілку розповідями про підступи світового сіонізму. «Всесвітня чуйність» росіян, про яку писав Достоєвський, обертається дивною здатністю росіян жити чужою реальністю, не помічаючи своєї, заміщенням власного життя вигаданим, витісненням невпевненості, страху, невпорядкованості буття грандіозними планами з перебудови світу, «порадами космічного масштабу й космічної ж дурості».

І тільки олімпійський спокій, чекістська витримка, дозована інформація: «влада знає краще», «не заважайте професіоналам робити свою справу».

Але коли йдеться про реальні кризи й загрози суспільству, про стабільність і недоторканність влади — вони запускають заколисливий газ обіцянок.

Ось багато хто мені зараз поставить просте запитання, а навіщо я це пишу? Та тому що — набридли.

І тому, що мовчати не можна.

Підготувала Натяля ЯРЕМЕНКО.
Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ЛИСТИ З ДОНЕЦЬКА

Солодка пара — два Захари

Відомо: рибак рибака бачить здалека. Однодумці теж. Візьмемо відомого в російських літературних колах письменника Захара Прилєпіна, члена очолюваної одіозним Лимоновим Націонал-більшовицької партії. Перебуває він у межах Москви, за тисячу верст від Донецька, де всім заправляє ватажок сепаратистів Захарченко, якого найближче оточення називає просто Захаром. Здавалися б, абсолютно різні люди, але, як з'ясувалося, відстань не перешкода, якщо люди однієї віри, що ґрунтується на марксистсько-ленінському вченні. Один Захар вітійствує на московських площах, підспівуючи своєму партійному босу, а інший зі зброєю в руках веде колабораціоністів на боротьбу проти українського уряду, за радянські ідеали.

Ці люди, як і годиться, знайшли одне одного, взаємні симпатії в них з особливою силою прорізалися після того, як один Захар накропав книжульку про іншого під назвою «Все, что должно разрешиться...», яку презентував купці представників догідливих ЗМІ. Загалом цей твір про війну, що йде в Донбасі, у ньому називається багато імен, але головним героєм, як і має бути, є ватажок сепаратистів полковник російської армії Захарченко. Розповідь про те, як він мудро керує самопроголошеною республікою, яких перемог він досяг на полях боїв і в будівництві своєї «держави». Мовляв, він великий стратег, теоретик, вірний товариш і захисник простого народу.

Треба було чути, як на тій прес-конференції обидва Захари як зозуля з півнем з відомої байки хвалили одне одного, в рожевих тонах змальовували майбутнє. Захар-ватажок укотре обіцяв узяти Київ і встановити бажану йому владу, зрозуміло, більшовицьку.

— І це станеться раніше, ніж ви думаєте», — заявив він.

А Захар-письменник йому підспівує: «Наше завдання — визволити Україну». Ні більше, не менше! Ще один «визволитель» вишукався!

Продовження своєї книжки він обіцяв написати й видати в Києві. І буде вона, за його словами, присвячена розповіді про біографію Захара-ватажка, якому хтось із літературної братії навіть запропонував зайняти пост Президента України.

Ось до чого можуть домовитися, зійшовшись, солодка пара — два Захари, особливо коли прихильно слухає публіка, хоча й нечисленна.

О. ЗАТЕЙКО.

Донецьк.

МИ РАЗОМ!

«Эпитафия России

Отдаст концы одна восьмая суши,
Что в ужас приводила белый свет.
Всех жертв ее измученные души
«Ну, слава Богу!» — выдохнут в ответ.
Из тлена встанут горы трупов эти,
Пыль лагерная, бывшая людьми...
Нет, не должно быть места на планете
Стране-убийце, прах ее возьми!
Сойдет на Землю чудная отрада.
Терпенья переполнится сосуд...
И под вселенский крик: «Так ей и надо!»
Начнется над покойной Страшный Суд.
России отольются крови реки.
Вампирша сгинет в пекле адских кар...
И проклятую Господом навеки
Ее забудут как ночной кошмар».

Олександр БИВШЕВ, учитель.

Кроми
Орловської області.

Скасовуючи російську дійсність, телебачення стає галюциногеном, що потужніший за горілку і релігію

Георгій ТУКА: «Житло й працевлаштування — це основні проблеми переселенців, і розв'язувати одну без одної безперспективно»

Від початку окупації Росією Криму та воєнних дій на сході нашої країни понад мільйон сімсот тисяч осіб змушені були залишити свої домівки й переїхати до інших регіонів України. Нині майже 70 відсотків переселенців орендують житло, причому за ринковою вартістю.

— Проблема житла виявилася не такою простою, як на перший погляд нам здавалося, — коментує ситуацію «Голосу України» заступник міністра у справах окупованих територій і внутрішньо переміщених осіб Георгій Тука. — Ті табори, які були побудовані в деяких регіонах країни, призначалися для тимчасового перебування. А тепер, виходячи з нинішніх реалій, стоїть завдання будівництва соціального житла. Але для держави це непід'ємно. Тільки за допомогою міжнародних організацій і регіональної влади можливо здійснити задумане. Днями з цього питання я зустрічатимуся із представниками керівництва Дніпропетровської області. У них є щодо цього свої ініціативи.

Житло і працевлаштування — це основні проблеми 90 відсотків переселенців. Причому розв'язувати одну без одної, на думку Георгія Туки, безперспективно. В Україні вже було реалізовано проекти щодо житла, але там ніхто не живе. Немає роботи. І люди їдуть...

— На своїй сторінці у Фейсбуці я спробував провести своєрідне опитування. Мене поради дувало, що на перше місце люди ставлять не тільки житло, а й таку нагальну для них тему, як робота, — каже заступник міністра. — А це означає, що більшість вимушених переселенців є активними громадянами, а не утриманцями. Серед них є велика категорія людей, з якими я планую постійно зустрічатися, це ініціативні й переважно молоді люди. Вони не просять житла, а хочуть одержати пільгові кредити для будівництва власного. Таким людям держава просто зобов'язана допомогти. І це абсолютно реально. До речі, цю тему обговорюватимемо з представниками державного Ощадбанку. Сподіваюся, нам вдасться знайти можливості для такого кредитування.

Георгій Тука переконаний: і в питаннях працевлаштування переселенців слід шукати альтернативні варіанти — стимулювати до створення своєї справи.

— Коли я керував Луганською областю, ми розробили програму підтримки малого та середнього бізнесу, згідно з якою адміністрація брала на себе зобов'язання з погашення відсотків за кредитом, — розповідає співрозмовник. — Я підписав розпорядження на виділення 20 мільйонів гривень на цю мету. За моїми підрахунками, за нинішніх відсоткових ставок люди зможуть взяти кредитів загалом майже на 100 мільйонів гривень.

Заступник міністра у справах окупованих територій і внутрішньо переміщених осіб наголосив на інформаційному супроводі теми переселенців:

— Якщо стежити за новинами про переселенців, які надходять із різних джерел інформації, то чимала їх частка, на жаль, це негативні матеріали. ВПО представляють як якихось нахлібників. Так формується негативне сприйняття цієї категорії наших співгромадян, і це величезна помилка, яка, я вважаю, на межі інформаційного злочину. Через таку подачу інформації у багатьох людей, які хотіли б виїхати на підконтрольну українській владі територію, пропадає таке бажання.

Розмовляв Влад СЕМЕНЧУК.

Буковина обличчям до Донбасу

Коли почалися бойові дії на сході, частину переселенців прийняла у себе і Чернівецька область. З березня 2014 року сюди постійно прибувають нові сім'ї із Криму та Донбасу. Нині таких людей уже понад 4 тисячі осіб. Більшість — жінки та діти, зокрема багатодітні родини.

«Буквиця» і Ко

Волонтерські групи і громадські організації знімають напруження в суспільстві, допомагають вимушеним переселенцям адаптуватися на новому місці, знайти себе в підприємництві. Втім, дуже важлива не тільки допомога в облаштуванні, а й психологічна підтримка, можливість трохи розслабитися, відпочити. Таку щасливу нагоду для сімей внутрішньо переміщених осіб надала чернівецька громадська організація «Буквиця». За підтримки партнерів екоспільнота «Буквиця» втілює проект «Спільний простір для взаємодії: інтеграція ВПО на екофермі «Буковий Гай».

Чисте повітря, атмосфера спокою, місце, де можна пити з джерела, вдихати аромати хвої та гірських цілющих трав, вести господарство. Для городнянки Марини Коняк **(на знімку)** це стало відправною точкою, коли вона вирішила організувати органічну ферму на покинутому хуторі в буковинських Карпатах. Біолог за освітою, активіст-еколог за покликанням, Марина Коняк із Чернівців організувала громадське екологічне об'єднання «Буквиця». Разом із іншими активістами вона займається просвітницькою діяльністю, організацією екологічних заходів, просуванням нової технології сталого домогосподарства.

Овечий сир від сусідів з полонини

«Минулого липня для сімей внутрішньо переміщених осіб ми вирішили влаштувати цікавий захід, поєднавши приємне з корисним. Це була одночасно і праця, і відпочинок. П'ятиденний Карпатський воркшоп «Зелені арт- і фітомайстерні» вирішили провести просто в горах — на хуторі Кошуя біля села Банилів-Підгірний Сторожинецького району. Ми запросили 37 учасників та учасниць із Донецької та Луганської областей і Криму — 15 дітей і 22 дорослих. Сімейний відпочинок на екофермі «Буковий Гай» поєднали з отриманням нових знань, умінь, вражень, творчих пошуків і відкриттів», — розповіла Марина Коняк.

Активісти екоспільноти зробили все можливе і неможливе, щоб сім'ї, які виїхали з рідних домівок і перебувають нині на Прикарпатті, відчули тепло та людську підтримку. А також набули нового досвіду у веденні екологічного господарства. Як доїти козу, розводити черв'яків для отримання гумусу, збирати цілющі рослини, розписувати камінці з гірської річки, робити овечий сир, варити мамалигу... Як облаштувати імпровізований SPA-салон на річці, скиртувати сіно чи сапати бур'яни на неполивному городі. Все це засвоїли учасники та учасниці воркшопу. Команда Марини Коняк разом із громадською організацією «Український Донбас» відкрили гостям хутора справжню Буковину. З представниками організації «Еко-культура» говорили про енергозбереження в побуті та екологію.

Щоб мати фінансову можливість запросити в Карпати на воркшоп кілька сімей із східних регіонів, організація подала заявку на грант і виграла. Донорська допомога від фонду «Відродження» забезпечила харчування, придбання наметів, облаштування вуличної печі, транспортні та організаційні витрати.

З літа 2015 року команда Марини Коняк на хуторі Кошуя проводить практичні семінари з екологічного стилю життя. Місцеві жителі сусіднього села Банилів-Підгірний підтримали ідею. У них своя вигода: це допомагає оживити хутір, на якому з двох десятків будинків залишилося тільки дві будови. Поки що у селі працювати ніде. Основний заробіток місцевих мешканців — лісопилки, їх тут шість на невеликий Банилів-Підгірний. Для сіл, де традиційним видом бізнесу є лісозаготівля, напрям зеленого туризму та органічного землеробства дає нову сферу розвитку.

Будинок потрібен не тільки хоббітам

Сім'я Марини Мелешко вирішила поїхати з Маріуполя після обстрілу мікрорайону Східний узимку 2014-го. А незабаром після переїзду до Чернівців чоловіку надійшла повістка про мобілізацію до ЗСУ, він пішов служити. У Карпати Марина приїхала з сином — молодшим школярем. «Молюся кожен день, щоб у чоловіка і у нас усе було добре. Дуже чекаємо на його повернення», — розповідає Марина. Коли вони з сином підшукували для розпису річковий камінчик, підсвідомо обрали те, чого нині потребує більшість земляків, — дім. Після розпису вийшов прекрасний будиночок хоббіта з «Володаря кілець».

Родини переселенців стали учасниками воркшопу в Карпатах.

Творчі здібності Марини виявилися дуже яскраво і з часом розвинулися. Нині жінка — успішний підприємець, займається улюбленою справою. Її роботи — сувеніри, прикраси з бісеру, мило ручної роботи — успішно продаються в магазинчику хенд-мейду в Чернівцях.

Синьоока, рудоволоса Катя Охременко — молода мама, приїхала на карпатський воркшоп із маленькими дітками. Двоє синів — молодші школярі, а донька ще немовля. Це дуже активна, налаштована на нове життя сім'я. Розповідають, що тато знайшов роботу майже відразу, не відмовлявся від пропозицій почати з малого. А Катерина згодом захопилася кондитерською справою. Сьогодні вона робить прекрасну продукцію за індивідуальними замовленнями, клієнти знаходять її через Інтернет. Сторінки в соціальній мережі допомагають Катерині ділитися з друзями новими кулінарних успіхами. З улюблених рецептів — ніжні біс-квітно-кремові торти зі свіжим фруктовим смаком, різноманітні кекси з ягідною начинкою.

Родина Ганни Півкіної виїхала зі Слов'янська у 2014-му. В одному із сіл Буковини багатодітній родині виділили будинок. Діти ходять до місцевої школи, займаються творчістю. У Карпати на ферму приїхали всією веселою командою. В родині 5 дівчаток і один козак років дванадцяти. Дивовижні картини, створені на каменях, дівчатка подарували знімальній групі Чернівецького телеканалу. Телевізійники приїжджали подивитися, як відпочиває галаслива компанія на далекому хуторі.

Насправді відпочивати було ніколи. Кожен день був розписаний організаторами по хвилинах. Навчилися ставити намети, косити траву, розкладати вечірнє багаття, доглядати за козою. Минулого літа в господарстві з'явилася молода коза з козенятами, і нововиявлені хуторяни тільки вчилися доїти. А нині на хуторі Кошуя вже 11 кіз. Можливо, на наступному воркшопі гості вже опановуватимуть сироваріння!

А тим часом Ганна брала участь у конкурсі міні-бізнес-проектів й успішно захистила грантову заявку. На виділені гроші купили дві машинки, і тепер у домашній майстерні шиють вишиванки. Діти допомагають.

Підтримка і тепле ставлення чернівецьких активістів допомогли об'єднатися і самим сходнякам. Нині, як кажуть місцеві активісти, більшість сімей внутрішньо переміщених осіб обжилася на новому місці, багато хто планує залишитися на Буковині. Започаткували власний бізнес, вливаються в місцеві громади, беруть участь у багатьох культурних, екологічних заходах. При цьому активно долучаються до волонтерських ініціатив, допомагаючи іншим сім'ям ВПО. До речі, чернівецькі недержавні організації знову планують поїздку до Карпат, цього разу до них приєднається село Мигове Вижницького району.

Контакти:
Громадське екологічне об'єднання «Буквиця»
Марина Коняк
тел. 067 373 0113;
bukvitsa@yandex.ru
https://www.facebook.com/bukvitsaproject
https://www.facebook.com/marinika777

Вікторія МАРЧЕНКО
(за матеріалами Донецького прес-клубу).
Фото надані автором.

Олександр ХРЕБЕТ: «Будь–який конфлікт можна вирішити. Потрібен лише чіткий і системний підхід»

«Дуже добре пам'ятаю момент, коли я їхав із Донецька. Ми гуляли із друзями, потім їхали по проспекту Миру вгору, це у центрі — біля «Донбас Арени», і я так із вікна машини помахав місту, символічно, наче востаннє його бачу. Це було рівно два роки тому — 22 червня 2014 року», — розповідає переселенець, донеччанин Олександр Хребет (на знімку), ***який зараз мешкає у Львові.***

Того ж вечора Олександр із товаришами, перебуваючи надворі, почув вибухи біля СБУ у Донецькій області. Наступного дня по обіді покинув рідне місто. На запитання про те, що залишилося у Донецьку, хлопець каже: «Все майно — помешкання, колекція рідкісних монет, величезна бібліотека... Бізнес також. Більшість друзів теж виїхали, а ті, хто не зробив цього, — посварилися зі мною».

«Коли я був студентом, патріотично налаштована молодь Донецька в 2008 році ініціювала кампанію щодо присвоєння університету імені Василя Стуса. До мене підійшов Юрій Матущак». — Олександр на мить замовкає і тихо додає: «Він загинув на цій війні, під Іловайськом». — Юрко був головою молодіжної громадської організації «Поштовх». Я навчався на «політології», він — на «історії». Юрко розповів про цю ідею і запропонував зібрати підписи. Я зробив це, хоч підтримка ініціативи була незначною. І віддав той аркуш Юркові. Відтоді «почалося». Нас викликали в університеті, проводили різні бесіди, мовляв, навіщо ви таке робите... На День української мови приходжу на пари і бачу, як знайома дівчина роздає стрічки синьо-жовті — такі, що можна прикріпити собі на одяг чи рюкзак. Кажу, мовляв, гарна ідея до свята. А вона мені каже: «Ні-ні, це одягають ті, хто проти надання університету імені Стуса». Таку своєрідну аферу організувало керівництво навчального закладу. Я тоді взяв собі стрічку і сказав, що хай побуде у мене до кращих часів. Знаю, що студентів змушували їх носити проти волі. А коли до нас приїхали гості із Варшавського університету, то на спільній конференції я запитав у іноземців, чи їхня профспілка тисне на студентів у якихось питаннях. І розповів історію про стрічки. Без імен та прізвищ, просто випадок. Спочатку мене запросили «поговорити» до куратора цієї міжнародної конференції, нашої викладачки із політичної культури, потім я ходив до заступника декана із виховної роботи (ініціатора «стрічок») і ще до завідувача кафедри... Також довелося побувати на засіданні кафедри, де всіх сварили за різні проступки. Згодом я мав розмову із проректором — Тетяною Мармазовою, де мені дали чітко зрозуміти погрозливим тоном, мовляв, якщо не перестанеш займатися такими справами, то вилетиш із університету».

Олександр жартує, що вдячний таким людям, адже саме завдяки ним він завершував навчання за кордоном. «Я отримав від життя унікальну можливість — свого часу вчитися і мандрувати світом. На сьогодні побував у 22 країнах. Спочатку поїхав у Польщу як турист, потім в Угорщину на тренінг. Потім здобув грант на літнє навчання у Швеції і закінчив університет у Данії. Працював у Фінляндії, Польщі у сферах HR та логістики. Чимало моїх друзів із Донеччини теж мали схожий досвід, і гадаю, це хибне твердження, що мешканці східної України не бували в Європі. Можливо, старше покоління — так. Однак активна молодь бачила світ», — говорить Сашко.

Олександр брав активну участь у Революції Гідності, зокрема й у рідному місті підтримував Євромайдан. Бажає залишатися «за кадром» і не розповідає багато, адже вважає цю справу виявом власної позиції, а не можливістю заявити про себе для галочки. Люди допомагали, як могли — давали гроші, приносили їжу та апаратуру. «Однак було трохи сумно, що мало із тих, хто приходив, залишався із нами. Приходили і йшли». Коли місто захопили терористи, Сашко прожив там недовго. «Я мешкав лише два місяці під окупацією, як ми говорили «під аквафрешами», і бачив, що деякі люди просто марили поверненням СРСР, хтось прагнув приєднання до Росії, інші думали про незалежність регіону чи певну автономію. Також чимало й патріотів було. На Донбасі живуть різні люди».

Він впевнений, що будь-яку кризу чи проблему можна подолати. «За другою освітою я — конфліктолог, і стверджно кажу: кожен конфлікт можна вирішити. Тільки потрібен чіткий і системний підхід. А ми звикли сподіватися на те «якось»: якось переживемо, якось викрутимося, якось пропетляємо.

На мою думку, перша проблема, яку треба вирішити, — це вишка телебачення і поширення українського телемовлення. Коли прийшли окупанти, то відразу захопили телебачення, адже знали силу його впливу».

У Львові Олександр Хребет розпочав свою справу — відкрив бар. Як розповідає хлопець, працюючи тут від здійснює свою мрію. Має багато планів і та ідей. У справі допомагають партнери та однодумці. «Я людина, яка мрії перетворює в цілі, а мету втілює в життя», — усміхається Сашко.

Христина ГОРОБЕЦЬ.
Львів
Фото Яни ТЕРАНІС.

МІГРАЦІЯ

Контрольні пункти продовжують залишатися проблемними

У Станиці Луганській обговорили будівництво пішохідного переходу на зруйнованій ділянці автомобільного мосту через Сіверський Донець. По ньому сьогодні проходить єдиний офіційно діючий у Луганській області пішохідний коридор через лінію розмежування. Ще 19 березня 2015 року в результаті бойової сутички цей міст був дуже пошкоджений, і рух став неможливим не тільки для автомобілів, а й пішоходів. На початку квітня для переходу на мосту було встановлено тимчасовий дерев'яний трап, однак узимку ця обмерзла конструкція становила серйозну небезпеку для мирних жителів, особливо людей літнього віку.

У березні цього року Луганська облдержадміністрація заявила, що готова підтримати проект відновлення мосту через Сіверський Донець у районі Станиці Луганської, запропонований ОБСЄ разом із Норвезькою радою з питань біженців. Щоправда, запропонований норвежцями проект не передбачав будівництво нової бетонної споруди, а лише підняття дерев'яного трапа на один рівень із основною частиною мосту. Сьогодні проект готовий і був розглянутий на нараді в Станично-Луганській райадміністрації, в якій взяли участь представники місцевої й обласної влади, міжнародної неурядової гуманітарної організації «Норвезький фонд із питань біженців», а також співробітники ОБСЄ та рятувальники.

Вирішується доля й контрольного пункту в'їзду/виїзду «Золоте». Як уже повідомляв «Голос України», він розташований на дорожньому коридорі Стаханов — Золоте — Гірське — Лисичанськ у напрямку Луганська на відстані майже двох кілометрів від лінії розмежування. Цей КПВВ побудований за вдосконаленою технологією, що дозволяє зменшити час очікування для населення, яке рухається в обидва напрямки. КПВВ «Золоте» Україна відкрила ще 31 березня, проте «ЛНР» зі свого боку цього не зробила, називаючи різні причини. Зусилля ОБСЄ, спрямовані на розв'язання даної проблеми, поки успіхом не увінчалися.

Вл. інф.

Mercy Corps: «Допомогли багатьом, але роботу не припинимо»

Міжнародна благодійна гуманітарна організація Mercy Corps стала першою з тих, хто спрямував свої сили й увагу на надання допомоги потерпілим у зоні воєнного конфлікту. Наприкінці 2014 року Mercy Corps насамперед відправила на Луганщину свою команду для дослідження розмірів допомоги, вивчення своїх можливостей, а вже з березня 2015-го розпочала реалізацію низки своїх програм.

На початковому етапі це були переважно продуктова та грошова допомоги, але пізніше з'явилися програми «Самозайнятість», «Робота за актив» і інші. Сьогодні директор департаменту праці та захисту населення Луганської облВЦА Елеонора Поліщук вимушена визнати, що півтора року тому влада регіону виявилися не готовою працювати в умовах воєнних дій: не вистачало досвіду, людей, коштів, знань. І тільки завдяки допомозі Mercy Corps, експертним діям цієї організації, соціальна напруженість почала поступово знижуватися. Наприклад, із серпня по грудень минулого року розподілено 34 тис. 378 продуктових наборів у 220 населених пунктах області. Перш за все допомогу надавали людям похилого віку, інвалідам, хворим, самотнім і багатодітним родинам. Що ж стосується грошової допомоги, то із серпня 2015-го по червень 2016-го її одержали 31 тис. 448 переселенців і жителів Луганщини. Крім уразливих соціальних груп, серед одержувачів були також і домогосподарки без регулярного доходу, такі родини, які мають право на соціальні виплати, але їх не отримують, та інші.

Локальна, точкова допомога надавалася тільки на першому етапі, й далі стратегія Mercy Corps була спрямована на довгострокові програми. «Ми не хочемо, щоб люди, яким ми допомагаємо, були від нас залежні й постійно чекали від нас цієї допомоги», — пояснила директор МС в Україні Марина Антунович. Іншими словами, Mercy Corps почала готувати «вудки» для тих, хто розраховував на власні сили. З вересня 2015 року міжнародна організація видала 1100 грантів по 500 доларів для підтримання самозайнятості й організації власної справи. 80% грантоотримувачів — переселенці, 15% — жителі прифронтових населених пунктів і 5% — це родини, що приймають переселенців.

Зважаючи на ту обставина, що переважна більшість заявників на одержання допомоги своїм бізнесом ніколи не займалася, Mercy Corps організувала 44 безплатні тренінги з підготовки бізнес-планів у Сєвєродонецьку, Старобільську, Попасній, Станично-Луганському районі та в інших населених пунктах, у яких взяло участь 1656 осіб. Підсумок такої роботи досить позитивний. Як яскраві приклади називають тепличне господарство для вирощування овочів у Трьохізбенці, салон масажу в спортивному клубі в Сєвєродонецьку, салон краси в Троїцькому, пункт ремонту холодильників у Рубіжному, створення розсадника декоративних рослин (замість зруйнованого в Станично-Луганському районі) у Старобільську.

Будматеріали для ремонту зруйнованого об'єкта від Mercy Corps.

Не можна не сказати й про допомогу, яку було надано мирним жителям прифронтової зони, чиє житло постраждало під час обстрілів. Майже 820 будинків уже відремонтовані, й з березня поточного року ведуться нові оцінки пошкоджених будинків і квартир, які мають бути відбудовано. На сьогодні їх уже більше тисячі, й розташовані вони здебільшого в сільській місцевості в зоні розмежування.

Підбиваючи підсумки роботи за рік, Mercy Corps заявляє про розширення своєї діяльності на території Луганщини, а у зв'язку із цим, і про нові напрямки. Один із них — дійти до глибинки.

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.
Фото надано менеджером з надзвичайної допомоги та комунікації Mercy Corps Брайаном МІЛАКОВСЬКИМ.

А пам'ятаєш...

Тоді, до війни, пам'ятаєш, як було? Колись до війни тут цвіли сади, а балкони багатоповерхівок потопали у квітах. Це було до. Минуло лише два роки… Чи вже два роки?

Спекотне літо 2014 року для мешканців невеликого райцентру Мар'їнки, який стоїть на самому передку лінії зіткнення, — початок бойових дій. Що не ніч — то обстріл. Але мар'їнці наполегливо продовжують жити.

До війни місцевих мешканців налічувалося понад десять тисяч, сьогодні в місті залишилася майже половина. Люди тікали від смерті — думали, на день, на тиждень. Від сили на місяць. Минуло два роки. У місті зруйновано 550 приватних будинків, майже тисяча пошкоджено. Із 60 багатоповерхівок уціліло з десяток. Майже всі державні й комунальні заклади переїхали до спокійнішого Курахового, за двадцять кілометрів звідси, що створило низку незручностей для місцевих мешканців. Але всі розуміють: війна. Відновлення житла, інфраструктури — пріоритетний напрям роботи місцевої влади, міжнародних організацій, благодійних фондів.

Для 89-річного пенсіонера Григорія Ткачури **(на знімку внизу праворуч)** твердження про те, що снаряд двічі в одне місце нібито не влучає, — міф.

— До мене вже прилітало п'ять разів, — каже Григорій Васильович. — Будинок — як решето, і якби не сусіди, було б зовсім кепсько. На пенсію в 1150 гривень не розженешся. Від мого городу метрів п'ятсот — і вже територія, контрольована терористами. Ходити небезпечно, понаставляють своїх розтяжок, мін. Тільки вікна поміняли — і знову «бабах». Он бачиш, наш «Крокодил» (так мешканці називають терикон шахти «Трудовська» на південній окраїні Донецька) **(на знімку в центрі праворуч)** видніється? От звідти й стріляють.

— А де ви ховаєтеся під час обстрілів? — запитую нашого місцевого водія Артема дорогою **(на знімку вгорі)** до контрольного пункту в'їзду-виїзду «Мар'їнка».

— Ховаємося в будинку. Підвали напівзатоплені, будинки на нашій вулиці розташовані в низині. У мене дальня кімната без вікон, сядемо на підлогу, притулимося одне до одного й молимося, щоб не було прямого влучання. Спочатку страшно було, а зараз незрозуміло якось. Звикли, мабуть.

На КПВВ «Мар'їнка» черга невелика — сім десятків автомобілів і пішоходів майже сотня. Кажуть, бувають дні, коли пункт пропуску перетинають до семи тисяч осіб в обидва боки. Це пряма дорога в окупований Донецьк. Сонце, дощ, народ чекає просто неба. Іноді по декілька годин, буває, і діб. Ночувати залишаються в сірій зоні, щоб зранку не займати чергу знову. У кожного — свої справи по обидва боки. Прикордонники, які ретельно перевіряють документи, виловлюють і контрабандистів, і бойовиків, які воювали на боці «ДНР» і «ЛНР». Гроші, зброя, наркотики, ліки в товарних кількостях — не минає і дня, щоб вартові кордону не знаходили в осіб, які перетинають пункт пропуску, заборонені предмети й товари.

Тоді, до війни, Мар'їнка славилася на всю область смачнючим хлібом місцевого виробництва. По нього приїжджали навіть із сусідніх міст. Місце зруйнованого хлібозаводу нещодавно зайняла міні-пекарня християнського центру церкви «Преображення» **(на знімку в центрі)**. Соціальний хліб з цього цеху йде нарозхват. Багатодітним і нужденним роздають безплатно. Тут, на території центру, можна підібрати щось з одягу, взуття, навіть отримати моральну підтримку у важкій ситуації.

П'ятикілометрову відкриту ділянку дороги до Красногорівку долаємо на максимальній швидкості. Зупиняємося біля блокпоста. Виходжу з машини, представляюся бійцям: «Газета «Голос України».

— О я знаю, це газета Верховної Ради України, — посміхається один з бійців.

— Ти схожий на одного мого знайомого із Запоріжжя, — зауважую.

— А я саме звідти, запорізький козак з діда-прадіда. Павло Дев'ятко **(на знімку внизу ліворуч)**, п'ята хвиля мобілізації, через три тижні — на дембель.

— Ти обережніше з ім'ям, а то сепари у гості можуть навідатися, — зауважують моєму співрозмовникові побратими.

— Нехай: я їх з «любов'ю» зустріну. Зніми мене для газети разом з нашим чотирилапим «маестро», — просить запоріжець. І додає: — Давай швидше, місцевість відкрита, до «зеленки» з кілометр, можуть снайпери працювати. А далі їх «Крокодил», звідти й гатять ночами. Коли ми одержуємо «добро» на відповідь, добре їх «причісуємо». А наступного дня «гуманітарні» білі КамАЗи з Росії нову зброю привозять.

— Фото є. Удачі вам, мужики. Поїхали, — прощаюся з бійцями.

Проїжджаємо розбитий залізничний переїзд. До війни майже щогодини через нього ходили електрички на Донецьк. Красногорівка стоїть просто на першій лінії оборони, сильно постраждала від обстрілів. Більшість будинків — напівзруйновані. За минулий рік силами міжнародних донорів і місцевої влади відновили майже сто будинків, цього року ще півсотні. Але після обстрілів деякі будинки доведеться ремонтувати по другому колу. Заїхали на станцію швидкої допомоги, прошу завідувача розповісти про роботу. Відмовляється: мовляв, жодних інтерв'ю і зйомок. Такий стриманий прийом не дивує. Нерви в усіх на межі. Минулої ночі знову дуже стріляли.

І ще одна причина, чому з місцевими буває складно розмовляти, а до приїжджих з Києва вони ставляться з побоюванням, до журналістів — особливо. Із двадцяти телеканалів, доступних у телевізорі в готельному номері в Кураховому, тільки один(!) був українським, і то сніжив. Зате російське ТБ і сепаратистські «Новоросія-ТБ», «Оплот» і інші — будь ласка. Інформаційну павутину натягнуто в радіусі тридцяти кілометрів від телевежі в Петровському районі Донецька. Мізки промиває ґрунтовно. Доводиться визнавати, що інформаційну війну на цьому фронті Україна програє.

І все-таки мені в цьому відрядженні пощастило більше спілкуватися з гарними й добрими, попри важке й небезпечне життя, людьми. Які борються з обставинами і вірять у краще.

Автор висловлює подяку за допомогу в організації репортажу голові Мар'їнської районної державної адміністрації Володимиру Морозу, керівникові військово-цивільної адміністрації Мар'їнки Олександру Теслі, Тетяні Цибульник, водієві Артему Собіщанському.

Андрій НЕСТЕРЕНКО.

Київ — Курахове — Мар'їнка — Красногорівка — Київ.

Фото автора.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

Повістка для військового комісару

Кінець червня. Ранок. Спека. Перед військкоматом — аншлаг. Молоді люди приблизно одного віку взяли в облогу сходи будинку, заповнили його вестибюль і коридори. Таку картину репортери «Голосу України» спостерігали в останній день весняно-літнього призову на строкову службу. Але, як з'ясувалося, юнаки, що окупували військкомат, прийшли сюди аж ніяк не по повістку.

Військовий комісар Солом'янського району столиці Сергій Асанов.

Припікає... приписка

Ми стали свідками діалогу військового комісара Солом'янського району столиці Сергія Асанова з відвідувачами, який відбувався у вестибюлі військкомату.

— З якого приводу сьогоднішній ваш візит до нас? — запитує військком в одного із хлопців, що сидить на лавочці біля турнікета.

— Виписатися у зв'язку зі зміною місця проживання, — відповідає той, не піднімаючись із місця. І, не міняючи дислокації, одразу йде в атаку на полковника. — Зі мною он хлопці з університету стоять. А я вже навіть не учень. Ось сиджу — чекаю котру годину! На роботу вже запізнився...

Майор Андрій Самчук.

— А чому ви саме сьогодні прийшли, а не раніше — місяць тому, скажімо?, — запитує полковник.

— Не було потреби, — відповідає парубок, знизуючи плечима.

Військком просить показати документи. Уважно вивчає й виносить вердикт: упродовж семи років ви порушуєте закон України...

— А ви з яким питанням? — продовжує вивчати запити відвідувачів Сергій Леонідович.

З'ясувалося, більшість присутніх у той день у Солом'янському військкоматі прийшли, щоб підписати обхідний лист для військової кафедри свого вишу.

— Тут і ті, хто вчасно не отримав приписку до військкомату. Це потрібно було зробити на початку року, — пояснює нам полковник Асанов. — А тепер, коли настав час вступу до вишів, схаменулися, адже одним із обов'язкових документів є посвідчення про приписку до військкомату. Ось цим ми й зобов'язані такому напливу відвідувачів.

Тим часом у лавах юнаків, одягнених доволі по пляжному, наростає пожвавлення: просять військкома виділити ще пару співробітників на прийом. Мовляв, «тут дівчина одна бігає туди-сюди. Шкода її. І повільно...».

Відходимо вбік і Сергій Леонідович пояснює ситуацію:

— У військкоматі скоротили чотири штатні одиниці. Та й знайти цивільних на дві тисячі зарплати не так-то просто.

Така ситуація видається принаймні нелогічною на тлі, по суті, постійного мобілізаційного процесу, пов'язаного з воєнними діями на Донбасі, призовом на строкову службу, що відновився, й завданнями, які стоять перед військовими комісаріатами в цьому зв'язку. І це, мабуть, той випадок, коли рознарядка зі скорочення штату, спущена зверху, не грає на руку спільній справі.

Сподіваюся, реформа врахує пропозиції «знизу»

На початку російської агресії на сході нашої країни, коли добровольці буквально штурмували військкомати й почалися перші хвилі мобілізації, стало очевидно, що система військових комісаріатів в Україні практично знищена. Відродити втрачене було непросто. До того ж військкоми повинні були відповідати новим викликам і, відповідно до указу Президента самі відслужити в зоні АТО. Фото на стіні приймальні військкома й напис на українському прапорі з побажаннями полковникові Асанову від бійців 101-ї бригади промовисто свідчать про його передове місце служби...

— Міністр оборони заявив, що військкомати буде реформовано й вони перетворяться на центри обслуговування. Я дуже сподіваюся, що ця реформа врахує пропозиції «знизу». Уже введено в штат психолога та юриста, — каже військком полковник Асанов . — Конче потрібен соціальний працівник... Якщо військовий комісаріат повинен займатися демобілізованими атошниками, то варто створити спеціальну адекватну для такої діяльності структуру й підібрати кадри для такої роботи. Проблем вище даху, а рук не вистачає. Сьогодні в мене один співробітник займається винятково проблемою родин бійців, що перебувають нині в АТО. Ходить із ними по соцзабезах, пенсійних фондах... Призвати й відправити — легко. А потім?

Тут, у військовому комісаріаті Солом'янського району, знайомимося з майором Самчуком. Андрій пройшов АТО. Був «у всіх секторах»... Тепер зона його відповідальності — робота з демобілізованими. Підбираючи слова, майор розказує про бюрократію і ставлення до атошників. Мовляв, найчастіше некоректно оформлені документи провокують труднощі в одержанні УБД і належних законом пільг. От і доводиться виступати сполучною ланкою між командирами та бійцями, які пішли на «гражданку», щоб ліквідувати ці перешкоди.

Далі потрапляємо на прийом до Катерини Семенюк, радіотелеграфіста відділення зв'язку Солом'янського військкомату. За обов'язком служби вона спілкується з тими, хто виявив бажання служити за контрактом. Солдат Семенюк підписала контракт з армією в 2014 році. Каже, що й сьогодні серед бажаючих працювати на ЗСУ чимало дівчат. Переважно їм пропонують посади зв'язківок, «секретниць», кухарів, медперсоналу. За словами Каті, кожен другий потенційний контрактник виявляє бажання служити в зоні АТО.

Солдат Катерина Семенюк.

Військком Асанов уточнив: у січні—березні нинішнього року бажаючих підписати контракт було достатньо. Але не всі підходили.

— Я особисто розмовляю з кожним кандидатом. І десь одній третині відмовив, — зізнається Сергій Леонідович.

— ???

— Через дорогу від військкомату розташований пункт прийому металобрухту й наливайка. Після того, як на нашому вході з'явилося оголошення, що зарплата контрактника — сім тисяч гривень, їхні завсідники вирішили заробити. Приходили немиті, ледь протверезілі... Заради виконання плану я ніколи не відправлю командирам такі «подарунки», — пояснює співрозмовник. Каже: приходять люди різного віку, і в кожного своя мотивація. З тими, кому під 60, Асанов веде довгі бесіди, пояснюючи, що непросто в такому віці, коли на тобі бронежилет, каска і зброя, бігти марш-кидок... Такий боєць може стати тягарем для інших.

З учасниками АТО — інша розмова. Вони знають, на що й куди йдуть.

— У нас, на жаль, вимоги до людини, що призивається за мобілізацією, трохи інші, ніж до того, хто вирішив іти на контракт. На контракт вимоги жорсткіші.

Якщо атошник хоче продовжити службу, але з якоїсь причини, за медпоказаннями не проходить на контракт, під мою відповідальність його беруть. Я не маю морального права, дивлячись йому в очі, сказати: мовляв, тоді, коли тебе призивали за мобілізацією, ти був потрібен, а тепер, коли контрактник отримує нормальну зарплату і соцпакет, ти не потрібен, — пояснює полковник. — Ті, хто пройшов службу в зоні АТО, демобілізуються, стають на військовий облік і просять: «Коли будемо наступати — телефонуйте!».

Мрія полковника Асанова

— Які зміни необхідні, щоб стабілізувати мобілізаційні процеси й убезпечити їх від корупційних схем?

Військком Асанов відповідає, не замислюючись:

— Треба створити єдиний реєстр військовозобов'язаних. Якби у військкома на столі був комп'ютер, підключений до такої бази, то як би він пояснив СБУ, чому один призваний, а інший — ні?

Наприклад, поставлено задачу призвати за мобілізацією двадцять кулеметників. Зайшов до реєстру, ввів необхідні ввідні й отримав результат. А далі — справа техніки. Така схема прозора й унеможливлює будь-які маніпуляції. Це моя мрія як військового комісара...

Офіцер Асанов, що має за плечима 29 років військової служби, досвід миротворчого контингенту й бойових дій на сході нашої країни, а відповідно й право піти у відставку, сьогодні сам собі виписує повістку у військкомат. Каже: поки не настане мир в Україні, свій пост не залишить.

Ольга ВАУЛІНА.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Біля Солом'янського військкомату — аншлаг.

ЕКСПЕРТНА ДУМКА

Словосполучення «професійна армія» обнадіює

Сьогодні Україна є територією для відпрацьовування російських технологій і завдань, для демонстрації Заходу своїх «фе». Якщо конфронтація Росії із Заходом заходить далеко, то вона починає шукати або Україну, або Сирію, або Грузію — мішень, яка досить уразлива. Якщо логіка така, то ми розуміємо: Захід за нас не воюватиме. Виходить, ми повинні створити сильну армію. Ми повинні зробити крилаті ракети,.. створити свої «Джавеліни».

Моя логіка полягає ось у чому: сильна професійна армія, активне переозброєння, а через п'ять років можна втягти Захід у союзництво, і тоді ми будемо для нього активом. А сьогодні, мені здається, абсолютно нелогічно вимагати, щоб вони оголосили, що ми будемо членом НАТО. Хоча самі представники НАТО, експерти нам радять: ви повинні добитися, щоб на саміті НАТО у Варшаві в липні було повторено обіцянки саміту НАТО в Бухаресті 2008 року, що Україна все-таки буде коли-небудь членом НАТО.

Я вважаю, що для нас це не дуже обов'язково — це вторинно, набагато важливіше втягти їх у реальні конкретні проекти і з допомоги армії, і з використання нашої інфраструктури. Наприклад, є унікальна інфраструктура — Яворівський полігон, який може стати центром миротворчих сил. Там Україна вийде на повну взаємосумісність із натовськими структурами.

НАТО дратує, приміром, те, що, навіть погодившись на допомогу в створенні стратегічного оборонного бюлетеня, нинішня владна команда відстояла ідею до 2018 року, щоб підкорити Генштаб Міністерству оборони. Отже, у нас залишається радянське подвійне підпорядкування. Я гадаю, що це політичні ідеї перших осіб держави, щоб про всяк випадок зберегти конкуренцію й можливість залучення тих або інших військових структур.

Чим цінний саме цей саміт? Фактично починаючи з візиту Байдена наприкінці 2015 року, для вищого військово-політичного керівництва України було поставлено не те що ультиматум, але жорсткі умови: або будуть реформи і ми вам допомагатимемо, розбудовуватиме все це, або буде похолодання такого рівня, як у 2008 році. Це дуже поганий, песимістичний сценарій. Але я все-таки розраховую на більш оптимістичний. Команда Порошенка все-таки робила багато речей, які рекомендували в НАТО. Створено сили спеціальних операцій, створено командування. Спроба симетричного удару, створення симетричних можливостей... Прийнято різні закони, наприклад, закон про закупівлі для армії — це теж дуже важливий елемент. Прийняття політичного оборонного бюлетеня... Фактично це весь етап підготовки до детальної реформи — все виписано, все зроблено, важливо тільки, як Україна буде далі це реалізовувати. Сам Порошенко й багато представників вищого військово-політичного керівництва, особливо в останні півроку, виголошували словосполучення «професійна армія». Не звучало тільки, коли, на який термін, які є ресурси. Немає самої програми, але це словосполучення звучало, і це дуже обнадіює.

Нині на тлі повної соціальної нерівності існує тотальна корупція. Я живу в маленькому містечку і я знаю три шановні родини, які відкупили своїх синів. На тлі нерівності в нас іде мобілізація, а також заклик або контрактизація хлопців із регіонів, де немає нормальної роботи. І з таким радянським баластом ми готуємося до війни п'ятого покоління. Це неможливо.

Професійна армія зніме нерівність, але ставлення до професійної армії має бути, як до професійної, тобто це не сім тисяч гривень для солдата, який воює, а це гарний мотиваційний пакет.

Валентин БАДРАК,
директор Центру досліджень армії, конверсії та роззброювання
(з інтерв'ю Радіо «Свобода»).

Треба створити єдиний реєстр військовозобов'язаних

Краще раз почути очевидця, ніж багато разів подивитися телевізор

Двадцять підлітків із Попасної та Нововолинська об'єднав проект «Class Act: Схід — Захід». Протягом десяти днів школярі писали п'єси, які на сцені Київського академічного театру юного глядача на Липках поставили і зіграли професійні режисери, художники та актори. Серед них провідні актриси Молодого театру Римма Зюбіна та Ірма Вітовська. Формат неновий: він був розроблений у Великобританії майже двадцять років тому. Але українські підлітки вписалися в нього дуже органічно. Хоча зізнавалися: поперевах спілкування «східняків» із «західняками» проходило важко.

Налагодити діалог допомогла спільна праця над п'єсами, які створювалися колективно. Теми — найрізноманітніші: про чоловіка, який пішов в АТО, не маючи однієї руки, про те, як конфлікт на сході розділив рідних братів, про літню жінку — викладача танців, яка бореться за своє захоплення, попри хворобу. Навіть про любовний трикутник, де героям доводиться обирати між коханням і багатством. За деякі з цих тем дорослі драматурги не наважуються братися. Тому вистави стали відкриттям і для глядачів, і для творчої команди.

«Організатори об'єднували нас у пари випадково, і таким чином ми почали здружуватися по одному, а потім з усіма. Мені цей проект подобається. Можемо знайти друзів із різних міст, із різних частин України. Ми дуже далеко один від одного, але, здається, будемо дружити й далі», — зізналася Богдана Островська із Нововолинська.

«Голос України» поцікавився в учасників проекту, як змінилося їхнє життя і вони самі за два роки війни.

Богдан Місан, Попасна: «Спочатку ми жили на захопленій території. Вся моя родина хотіла, щоб Україна нарешті могла відбити нас. Коли було кілька невдалих спроб — було дуже сумно. Я тимчасово виїхав до Полтавської області й там навчався. Мене наче вислали туди. Сильно хвилювався за рідних. Коли приїхав на канікули, українські війська намагалися взяти Попасну. Я був саме в тому районі, де була база сепаратистів. Обстрілювали. Було дуже страшно. У мене за два метри від будинку розірвався снаряд. Така світломузика була, вибухи чути, осколки пролетіли. Нашого сусіда згори вбило осколком, коли вийшов покурити. І у нас дуже сильно пролетіло над моїм ліжком.

А що змінилося в мені самому... Мені здається, людину змінюють не обставини, а вона сама себе змінює».

Аліна Бакирей, Нововолинськ: «Коли ти просто переглядаєш новини в телевізорі, розумієш, наскільки важко тим дітям, які зараз на сході. У нас спокійне життя, і ми не знаємо, що таке війна. У них це все відбувалося на очах. Учасники зі сходу говорили, що для них проект був змогою відійти від такого життя. Тому що коли вони перебували в Києві, у їхньому рідному місті тривали обстріли.

Ми ділилися своїми переживаннями. Було надзвичайно захоплююче слухати історії наших ровесників. Їм справді хочеться співчувати. Вони пережили набагато більше, у них більший життєвий досвід, незважаючи на те, що ми — однолітки. Дуже хочу, аби швидше закінчилася війна, аби всі діти жили під мирним небом. І ми продовжували спілкуватися з дітьми зі сходу. Тому що у нас єдина нація і єдина країна».

Юні учасники проекту здружилися за десять днів.

Фото автора.

Сцени з вистави театрального проекту «Class Act: Схід—Захід»

Фото Олександри ЖЕЛЄЗНОВОЇ.

Марина Дунай, Попасна: «Мої родичі розділилися на два табори. Наші родичі в Західній Україні не розуміють нас, на жаль. Але з другого боку — люди почали більше цінувати те, що мають. Наше місто, всі дрібниці, які з нами відбуваються. Кожне обличчя, яке бачиш по дорозі до школи, до магазину, до ринку. Це радісні зустрічі, особливо коли когось давно не бачив. І думаєш: як гарно ми жили раніше.

Тривалий час у нас була спокійна обстановка, не стріляли. Але щойно поїхала до Києва, як телефонує мама, рідні, близькі. Кажуть, буквально за кілька кілометрів знову обстріли. Тепер уже страшно. Дуже не хочеться знову виїжджати з міста. Нехай би нам дали рік довчитися, закінчити 11 клас. Наша родина вже кілька разів залишала дім під час нестерпних обстрілів. Ми намагалися сховатися в інших районах міста, але потім стало «прилітати» по всьому місту. Рік тому повернулися додому. Аж мурашки по шкірі. Піднімаєшся до своєї квартири, сльози градом... Відчуття, яке неможливо передати».

Віталій Шмітько, Попасна: «Було цікаво спілкуватися з ровесникам з Волині, вони всі насправді дуже гарні діти. Відкриті, добрі, із творчою «родзинкою». Приємно з ними працювати в одному колективі. Нас вони головним чином розпитували про війну і про те, як ми ставимося до проекту.

Одразу після війни планую зробити три речі. Перше — з'їздити до Донецька і сфотографуватися з українським прапором. Друге — розібрати блокпост у нашому місті. Третє — полагодити міст між Попасною і Бахмутом. Бо люди мало не через яму перестрибують. Хоча справедливості заради скажу: так, як я, в місті налаштована меншість. Усі звикли лише на нашу владу лаятися, казати, що вона бездарна».

Ліна КУЩ.

Свідома провокація

Кримська «влада» і спецслужби йдуть на різноманітні хитрощі для того, щоб продемонструвати, як «націоналістичні» батальйони з материкової частини України всіляко намагаються ускладнити життя кримчан, готуючи диверсії та терористичні акти.

Але часто-густо подібні випадки не підтверджуються, а іноді й зовсім шиються білими нитками. Одну таку історію, події в якій розвиваються за детективними законами жанру, було озвучено днями.

У Сімферополі відбулася прес-конференція Ернеста Аблязімова, який нібито був учасником кримськотатарського батальйону імені Номана Челебіджіхана, що формується в Херсонській області.

Про викриття так званої морської блокади Криму, яку мали намір «провести» біля кримського узбережжя бійці батальйону, організатором якого є один з активістів Меджлісу кримськотатарського народу Ленур Іслямов, спочатку було розказано на одному із центральних російських каналів.

Нібито, посварившись із дружиною торік у грудні, Аблязімов покинув Крим і «випадково» з'явився в Херсонській області біля селища Чонгар, у Генічеському районі, де встановлені намети учасників продовольчої блокади Криму.

Там він, зігрівшись, вирішив вступити до батальйону. Відповідно до підписаного контракту, сума винагороди йому призначалася в розмірі восьми тисяч рублів. Почалися тренування, перевірки автомобілів, що їхали до Криму, з метою виявити продовольство. Далі починається найцікавіше. На початку червня, з розповіді «добровольця», вони почали готуватися до здійснення планів з організації морської блокади півострова. Передбачалося, зокрема, вийти в море та притопити у морі відрізки сталевих тросів на пінопластових поплавцях, загальною довжиною майже півтора кілометра. Троси, за задумом організаторів, повинні були намотуватися (!) на гвинти суден, що пливли повз Кримський півострів.

Але після виходу в море в найнятого рибальського суденця зламався двигун. Його взяло на буксир ще одне судно і відбуксирувало до Генічеська. Сам Аблязімов з'явився до російських прикордонників і розповів, свідком і учасникам чого він був.

Усе, здавалося б, ясно й зрозуміло: український «бойовик» з національного мусульманського батальйону покаявся, зрозумів, куди він потрапив і повернувся в «ласкаві обійми» російського правосуддя. Картинка для російського ТВ — класна. На відео, який нібито знімав Аблязімов, є все необхідне для цього: сталеві троси, море, судно, українські прапори. Незрозуміло, місце проведення цих зйомок, які фахівці називають, хоч і наближеними до реальності, але все-таки постановочними, втім, як і вся ця історія.

Зрозуміло одне, що розрахована вона саме на зовнішню аудиторію, мовляв, націоналісти всякої масті прагнуть нашкодити Криму за всяку ціну, навіть завдаючи шкоди вантажним суднам і танкерам, які відправляються з російських і українських портів в Азовському морі й виходять через Керченську протоку до Чорного моря. За класичним сюжетом необхідний був і турецький слід у світлі погіршення, на той момент, відносин між Росією та Туреччиною. Той само Аблязімов повідомив, що охоронець Ленура Іслямова з Туреччини, а інструктаж проводять турецькі специ, звідти ж надходить і фінансування батальйону.

Зрозуміло, що притягнута за вуха історія розрахована й на кримського споживача, якого знову залякують українською та мусульманською загрозою.

Це посилання й учасникам батальйону імені Номана Челебіджіхана, що складається переважно з вихідців із Криму. Один із вас прийшов і покаявся, йому нічого не буде й не загрожує. Тому приходьте й ви, вам також нічого не буде.

Мабуть, на цей психологічний момент і сподіваються організатори прекрасно спланованої ідеологічної диверсії та провокації.

За версією місцевих спостерігачів, Аблязізов спеціально був засланий у цей батальйон, що стоїть на кордоні Криму й Херсонської області для того, щоб усе вивідати та з'ясувати, а потім виступити з «викриттями». У нього це вийшло. Перш за все з'ясувати структуру батальйону, його особовий склад, познайомитися з бійцями, такими само кримськими татарами. Самі зйомки з кадрами про морську блокаду, що нібито готується, на думку фахівців, могли бути зняті де завгодно й, найімовірніше, у Криму. Знайти український прапор — не проблема, а море, воно що біля берегів Криму, що біля берегів Генічеська однакове.

Провокацію з «бійцем» кримськотатарского національного батальйону, певно, було проведено не випадково. Це й значний розголос у ЗМІ, чергові голослівні обвинувачення, та й ще немаловажне інше. Аблязімов, який побував у батальйоні, вивідав, хто в ньому служить, а потім доповів про це російським спецслужбам. Він це й підтвердив, повідомивши, що побував на допиті в місцевій ФСБ. Сумно те, що тепер, як очікується, буде встановлено тотальний контроль за рідними та близькими тих хлопців, які перебували у батальйоні. Цілком імовірно, що можливі обшуки та затримання.

Михайло РУДЕНКО.

Крим.

40 нових напрямів співробітництва з НАТО

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Крім того, генсек НАТО зауважив, що лідери країн Альянсу у Варшаві прийматимуть ключові рішення щодо зміцнення оборони, а також заходів стримування і стабільності за межами організації. Про це **йдеться у повідомленні, опублікованому на сайті НАТО.**

Столтенберг відзначив, що за минулий рік НАТО здійснило найбільше з часів холодної війни зміцнення колективної оборони. «Тепер нам потрібно зробити наступні кроки. Тож на саміті у Варшаві ми погодимо подальше підвищення нашої військової присутності у східній частині Альянсу», — сказав Столтенберг. Він повідомив, що лідери узгодять дислокацію міжнародних батальйонів у Естонії, Латвії, Литві та Польщі.

Генсек Альянсу додав, що заходи зі зміцнення оборноздатності також включають у себе розраховану присутність на південному сході, на основі міжнародного батальйону НАТО в Румунії, і кроки щодо удосконалення кібербезпеки, цивільної оборони і здатності захищатись від атаки балістичних ракет.

Столтенберг також зазначив, що після кількох років зниження оборонних бюджетів, за оцінками НАТО, витрати на оборону європейських союзників і Канади зростуть на 3 відсотки, або 8 мільярдів доларів США, в цьому році.

Що стосується ситуації на Близькому Сході, то генсек повідомив: лідери міжнародної організації погодять розгортання літаків AWACS, які надаватимуть інформацію глобальній коаліції, що веде боротьбу з ІДІЛ. Крім того, НАТО продовжить підтримку Афганістану і фінансування афганських силових структур до 2020 року.

Юлія КІНЗЕРСЬКА.

Альянс готується до навчань у Румунії

У Румунію із США було перекинуто 30 танків американської армії, які братимуть участь у спільних військових навчаннях НАТО, запланованих на серпень на військовому полігоні Чинку в повіті Брашов. На вантажних суднах військову техніку було доправлено в порт Констанци. Потім, як повідомляють румунські ЗМІ, її більше доби перевантажували на залізничні платформи й залізницею перевезли на північ країни.

Військові навчання у Румунії входять у план заходів щодо зміцнення східного флангу Північноатлантичного альянсу.

Олександр ВЛАДИМИРОВ.

Це був не терорист, а ревнивець

Коли всю Сербію облетіла звістка, що в північному місті Зренянин невідомий відкрив стрільбу в кафе, то люди подумали про новий теракт. Але все виявилося значно банальнішим.

Місцевий ревнивець о 01.40 за місцевим часом (02.40 за київським) суботи побачив свою дружину і її подругу у веселій компанії в кафі «Макіято». Він пішов додому й повернувся в нічний заклад уже з автоматом. Увірвавшись до кафе, він насамперед застрелив дружину і її подругу, а потім почав поливати свинцем весь зал. За даними поліції, на місці загинуло п'ять осіб, а понад 20 — дістали поранення. Стрілець був затриманий поліцією, яка вважає, що основним мотивом злочину є ревнощі. Але громадянина з ініціалами З. С. це не виправдає і не врятує від суворого покарання.

Ярослав СЕРГІЄНКО.

ФОТОФАКТ

Кількість жертв терактів, скоєних у вихідні в Багдаді (Ірак), зросла до 213 осіб, поранених — понад 200. Сьогодні закінчується триденна жалоба за жертвами.

Як повідомляє телеканал SkyNews Arabia, ***відповідальність за вибухи взяло на себе терористичне угруповання «Ісламська держава».***

Фото Xinhua/Укрінформ.

Угорці поділилися досвідом порятунку від паводків

Удесяте відзначили щорічне свято «День Дунаю» на українсько-угорському кордоні, поблизу села Галабор Берегівського району, на якому угорці продемонстрували закарпатцям систему протипаводкових заходів.

— Після катастрофічних паводків 1998 та 2001 років угорці побудували на своїй території водозахисні споруди, — наводить слова голови Закарпатської ОДА Геннадія Москаля його прес-служба. — У місцях, де траплися прориви дамб, вони облаштували польдери (спеціальну територію для відведення води під час паводків), які в пікові підйоми паводкової хвилі спроможні понизити рівень води в Тисі до двох метрів.

Гроші на ці гідротехнічні споруди виділив Євросоюз. Про необхідність будівництва польдерної системи на Закарпатті говорять уже роками, однак далі розмов справа не йде. Причина, за словами керівника області, — брак коштів. Зараз Державне агентство з водних ресурсів України фінансується з держказни фактично тільки на зарплати працівників. Минулого й цього року на Закарпатті виникало кілька передпаводкових ситуацій, а останні підтоплення (в тому числі й низинних, а не тільки гірських районів) показують, що польдери слід будувати в горах — у верхів'ях Тиси та інших річок. Вони спроможні погасити паводкову хвилю там, де вона починається, і врятувати низинні райони від підтоплень. Оскільки розраховувати на кошти держбюджету поки марно, то Г. Москаль розглядає можливість фінансувати роботи з екологічного фонду, обласного бюджету та Державного фонду регіонального розвитку.

Василь НИТКА.

Закарпатська область.

Книжковий готель у Токіо

Японські капсульні готелі відомі всьому світу. Але в Токіо є ще й хостел для книголюбів. Заночувати пропонують у великій кімнаті, яка більше схожа на бібліотеку. Нічний час можна провести й за читанням книг, яких тут майже дві тисячі різними мовами. Адже хостел розрахований і на іноземців.

Організатори такого книготелю мають намір розширити свою бібліотеку до трьох і більше тисяч книг. А також вдосконалити побут своїх гостей. Уже сьогодні їм пропонують спальне місце, душ, туалет, загальну кімнату для відпочинку. Вартість ночівлі становить близько 30 доларів, а вдень можна відпочити за половину цієї суми.

Ніна ГРЕКОВА.

Віддаляємося, а вороги радіють..?

Сьогоднішня ніч на Івана Купала навіяла сумні роздуми з приводу наших не лише купальських відносин із найближчими і найбільш любими серцям українців, за даними останніх соціологічних досліджень, сусідами — поляками.

Тож почалося все в Перемишлі, де мер міста під тиском місцевих футбольних фанатів в останній момент фактично заборонив найбільше українське свято — Купальську ніч, котре традиційно, як уже багато років поспіль, підготувала місцева українська громада.

В даному випадку під українською громадою маємо на увазі польських громадян української національності, іншими словами — українську нацменшину в Польщі, яку представляє Об'єднання українців у Польщі (ОУП). За словами голови Перемиського відділу ОУП, самі організатори також вирішили скасувати цьогорічну «Ніч на Івана Купала» над річкою Сян, бо не можуть дозволити взяти на совість, не дай Боже, покалічену дитину чи ще гірше... В мерії чітко дали зрозуміти, що не зможуть гарантувати безпеку учасникам святкувань.

Проти українського заходу виступило «Перемиське братство» — Товариство вболівальників «Полонії Перемишль» (назва місцевого футбольного клубу), яке надіслало на ім'я мера міста листа із завуальованими погрозами, що «легковажне ставлення до проблеми прояв барв і символів ОУН-УПА, що ранить польські почуття, може спричинити поглиблення польсько-українського конфлікту». А таким символом, як однозначно випливає з вище цитованого листа, мала би стати поява на Купальській ночі українського музичного колективу «Ot Vinta», бо «лідер та музиканти групи беруть активну участь у прославлянні ОУН-УПА, про що свідчать фотографії у соціальних мережах...»

Про те, що це лише благовидний привід для залякування українців свідчить хоча б напад «братчиків» 26 червня на учасників ходи в рамках Свята української національної пам'яті на Українському військовому цвинтарі в Пикуличах, де поховані, зокрема, воїни Дієвої армії УНР, які разом із польськими військовиками відбивали більшовицьку навалу в 1920 році, а потім за результатами угоди між Варшавою і Москвою були інтерновані в таборах на території Польщі. Роками (починаючи з 20-х рр. XX століття, окрім комуністичного періоду, коли це святкування було заборонене) все відбувалося мирно. Торік декілька осіб намагалися спровокувати учасників процесії викриками «бандерівці». Натомість цього року «патріоти» з «Пікету проти бандерівців» напали на учасників української релігійної процесії, хоча ОУП і просило відповідні органи влади Польщі, аби «звернули більш прискіпливу увагу». В цьому контексті цілком зрозуміла позиція ОУП щодо свята Купала в Перемишлі.

На знак протесту проти дій міської влади Перемишля ОУП перенесло концерт «Ot Vinta» до Варшави, але, як з'ясувалося, на музикантів чекала чергова «засідка». Цього разу — на кордоні, де їх затримали польські прикордонники, впродовж 9 годин викликали по одному на співбесіду для заповнення бланків, навіть знімали відбитки пальців — тільки для того, щоб потім, пославшись на наказ «згори», відправити назад в Україну. «Як прикро, що ми віддаляємось, а вороги радіють цьому» — лаконічно прокоментував ситуацію лідер групи Юрій Журавель.

Голова ОУП Петро Тима у спеціальній заяві закликав офіційну Варшаву захистити українців від нападів «патріотів» та звернув увагу, що «Об'єднання українців у Польщі дедалі більше стурбоване зростанням агресивних дій проти української громади в Польщі і посиленням антиукраїнської істерії в країні».

Проте цей заклик має всі шанси залишитися «гласом волаючого...» Глава Міністерства внутрішніх справ та адміністрації Польщі Маріуш Блащак пояснив постфактум, що заборона в'їзду «Ot Vinta» була спричинена мотивами «забезпечення громадського порядку». «Я вважаю, що організатор цього заходу хотів перенести бійку з Перемишля до Варшави. В контексті проведення саміту НАТО та того, що через тиждень ми відзначатимемо 73-тю річницю Волинського геноциду, вчиненого українськими націоналістами, я проти, щоб громадський порядок, за який я несу відповідальність, а також безпека громадян нашої країни були під якою-небудь загрозою», — заявив керівник МВСіА Польщі.

Замість «Ot Vinta» 3 липня у центрі Варшави заспівала фолк-рок група зі Львова «Joryj Kloc», але і її виступ відбувався під відверто антиукраїнський «акомпанемент» польських націоналістів, що зібралися неподалік сцени.

Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.

Варшава.

ПЛАНЕТА

Путінські «вовки» — небажані гості для Болгарії

Акціями протесту в Бургасі та Софії зустріли рокерів пропутінського мотоклубу «Нічні вовки», яких просто не пустили на території низки інших країн Європейського Союзу. Влада пояснила, що в Болгарію вони в'їхали за шенгенськими візами, а їхні прізвища не фігурують у заборонних списках ЄС.

Але це пояснення не задовольнило болгар, українців і навіть росіян, які проживають у Болгарії. Учасники акцій протесту заявили, що «вільній європейській Болгарії не потрібні «зелені путінські чоловічки» і «Нічні вовки». Весь світ знає, що вони зробили в Криму». Протестувальники не тільки вимагали видворити путінських «вовків» із країни, а й відправити у відставку прем'єр-міністра Бойко Борисова та міністра внутрішніх справ Румяну Бочварову, які перетворили Болгарію «на ще одну російську губернію».

Між прихильниками й супротивниками «Нічних вовків» відбулися сутички в Бургасі, де поліція затримала трьох осіб. У Софії було посилено охорону на площі біля храму Олександра Невського, де очікувався приїзд одіозних гостей із Москви. Поліція встановила навіть металеві загорожі між протестувальниками й тими, хто радо зустрічав рокерів, але уникнути сутичок не вдалося. Кордони було прорвано, і поліції довелося застосовувати сили для наведення порядку. В столиці було затримано двоє з тих, хто протестував проти приїзду в країну путінських провісників лиха.

Олександр БІЛИК.

Колишні польські президенти, міністри і політики написали листа до братів–українців

«Дякуємо за Вашого листа і просимо вибачити кривди, завдані нашим братам-українцям польськими руками» — так розпочинається звернення відомих польських політиків і громадських діячів до українського народу.

Лист є відповіддю на звернення українських інтелектуалів із проханням про прощення і примирення, яке надійшло до Польщі у червні, **повідомляє «Радіо Свобода»**.

Автори звернення нагадують сказані в 1894 році слова Івана Франка про те, що серед слов'ян нема двох інших народів, які були б настільки близькими, як поляки та українці. «З часом, на наше спільне нещастя, на зміну єдності прийшла ненависть і націоналізм, а також їх рідна дитина — злочин, якого зазнали поляки та українці на Волині, у Східній Галичині, на Холмщині, у Бескидах та на Перемиській землі», — зазначено в листі. Тому, твердять автори звернення, вони дуже втішені листом із України, де є слова «просимо пробачити» і в якому українці не уникають відповідальності за кривду, заподіяну полякам у сорокових роках минулого століття. «Ми також віддаємо шану жертвам братовбивчих польсько-українських конфліктів», — наголошується у документі.

Відкритого листа до «братів-українців» адресували троє колишніх польських президентів — Лех Валенса, Александр Кваснєвський та Броніслав Коморовський. Крім них, звернення підписали колишні міністри закордонних справ Польщі Анджей Олеховський, Адам Ротфельд, Радослав Сікорський Гжеґож Схетина та інші.

На початку червня, напередодні 73-х роковин Волинської трагедії, українські політичні діячі, представники духовенства та інтелігенції звернулися до польської громадськості з відкритим листом примирення. Вони попросили пробачення у поляків, пообіцявши забути взаємні кривди. Листа підписали, зокрема, колишні президенти України Леонід Кравчук, Віктор Ющенко, глава УПЦ Київського патріархату Філарет, глава УГКЦ Святослав Шевчук.

Угорщина 2 жовтня проведе референдум про квоти на розподіл біженців (DW)

Івано–Франківський міський голова Руслан Марцінків вручив премії педагогам, які взяли участь у ЗНО нарівні з випускниками. Учителі Гелена Сивогривова (199 балів), Вікторія Іванишина (199 балів), Софія Савчук (197 балів) та Василь Костюк (194 бали) отримали по дві тисячі гривень, *дізналася наш власкор Галина Брухаль*

В. о. міністра охорони здоров'я України Віктор ШАФРАНСЬКИЙ бере під особистий контроль виконання наказу про цілодобовий допуск відвідувачів до пацієнтів, які перебувають у реанімації *(Укрінформ)*

І почервонів Стохід від солдатської крові

Перша світова війна за масштабами людських втрат на Волині значно перевершує Другу світову. Із серпня 1915-го по грудень 1917 років з обох воюючих сторін тут загинуло щонайменше 350 тисяч солдатів та офіцерів, були втрати і серед цивільного населення. Вздовж Стиру і Стоходу розташовано десятки військових некрополів, більшість із яких потребують уваги. 5 липня на одному з тих, що біля села Рудка-Червинська Камінь-Каширського району, відбулося освячення хреста. Впорядкували це колись бездоглядне і забуте впродовж десятиліть кладовище працівники Ново-Червищанського лісництва Маневицького держлісгоспу. Аби ця подія відбулася, багато старань доклали директор підприємства Володимир Радіон та лісничий Віталій Пащук. До благородної справи в міру своїх можливостей долучилися й автори цих рядків.

На військовому кладовищі, що розташоване за сто метрів від шосе Луцьк—Маневичі—держкордон з Республікою Білорусь, поховано майже три тисячі воїнів австро-угорської, німецької та російської армій, які загинули на Червищанському плацдармі. Російським військам під командуванням генерала Леша тут протистояли союзні німецькі та австро-угорські вояки з армійської групи генерала Хауера. У результаті кровопролитних боїв воюючі сторони зазнали значних втрат. Найстрашніші і найтрагічніші події відбулися 3 квітня 1917 року, коли внаслідок наступу союзних військ із масованим застосуванням хімічних снарядів плацдарм був ліквідований. Під час відступу чимало воїнів загинули у надзвичайно повноводному тоді Стоході, бо переправи через річку були зруйновані або затоплені. За деякими історичними джерелами, війська 3-ї російської армії, в складі якої була майже третина українців, зокрема з Волині, під час цього бою втратили більше 12 тисяч чоловік убитими та зниклими безвісти, і особливо багато — в районі села Рудка-Червинська, де й розташоване згадане кладовище.

Останки загиблих тут воїнів були перепоховані на кількох навколишніх військових цвинтарях. Кладовище, розташоване безпосередньо на місці колишнього плацдарму, впорядкували до 100-ліття Луцького прориву працівники Маневицького держлісгоспу.

Геннадій ГУЛЬКО,
краєзнавець,
Максим СОЛОНЕНКО.

Директор ДП «Волинські старожитності»** (на знімку зліва направо) **Олексій Златогорський, лісничий Ново-Червищанського лісництва Віталій Пащук та краєзнавець Геннадій Гулько досліджують написи на могильних плитах.

Фото
Максима СОЛОНЕНКА.

На кожному гектарі — додатково десять центнерів збіжжя

ВРОЖАЙ-2016

Перші п'ятдесят тисяч тонн зерна ранніх культур намолотили у господарствах Вінниччини при середній урожайності 47 центнерів з гектара. Торік такої само пори на круг збирали по 35,6 центнера збіжжя.

На тиждень раніше, ніж 2015-го, стали в регіоні до косовиці ранніх зернових. Передчасний старт жнивної кампанії фахівці обласного департаменту агропромислового розвитку пояснюють погодними умовами — червнева спека прискорила дозрівання колосових культур. За прогнозом директора департаменту Миколи Неїлика, нинішні жнива у часі будуть найкоротші порівняно з попередніми роками.

— Нарешті у господарствах області вдалося вирішити проблему із зернозбиральною технікою, — каже Микола Неїлик. — Її парк збільшився на 38 нових сучасних комбайнів. Тож навантаження на одну машину становить 170—180 гектарів жнивного поля. Це один з кращих показників у державі.

За словами першого заступника голови Вінницької ОДА Андрія Гижка, в області є всі можливості для повторення рекордного намолоту зернових і зернобобових культур 2014 року. Тоді загальний коровай становив п'ять мільйонів тонн збіжжя. Завадити може тільки погода.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Фіскальники вийшли на «жнива»

На Тернопільщині фіскальна служба під егідою ОДА проводить операцію «Врожай-2016». Спрямована вона на виявлення «підпільних» найманих працівників.

Як показав звіт за І квартал, майже третина сільгосппідприємств узагалі не використовує працю найманих осіб, у що важко повірити. Загалом в області найнижчий рівень офіційного працевлаштування: 37 відсотків працездатного населення.

Останнім часом поширеною стала практика, коли наймані працівники при влаштуванні на роботу самі просять роботодавців не оформляти їх офіційно. Мотиви: бояться втратити субсидії або хочуть уникнути служби в армії. У Козівському районі, наприклад, 78 відсотків працездатного населення не отримує зарплати, у Монастириському — 76, Борщівському і Підгаєцькому — 74. Працівники фіскальної служби налагоджують тісні зв'язки з новоствореними об'єднаними територіальними громадами: останні зацікавлені у поповненні доходів до бюджету, тож виступають за офіційне працевлаштування.

Людмила НАКОНЕЧНА.
Тернопільська область.

Кришечки на протези збирають у поштових відділеннях

Днями представники Львівської дирекції УДППЗ «Укрпошта» передали до майстерні Міжнародного благодійного фонду «Карітас» чергову партію зібраних кришечок для протезування воїнів АТО. Захід здійснюється в рамках Всеукраїнської акції за ініціативи Благодійного фонду «ОВЕС».

Ще 2015 року львівські поштовики долучилися до збору та заохочували до цього клієнтів. У відділення зв'язку до спеціально встановлених скриньок кришечки від пластикових пляшок приносили всі — працівники дирекції, листоноші, відвідувачі. Як розповіли у Львівській дирекції, уже передали п'ять зібраних партій. Вихованці благодійного фонду «Карітас» ретельно сортують їх перед тим, як віддати на переробку. Скриньки для збору розміщені у всіх відділеннях поштового зв'язку районних центрів Львівщини та у приміщенні львівського поштамту.

Христина ГОРОБЕЦЬ.
Львівська область.

Фото надане прес-службою Львівської дирекції УДППЗ «Укрпошта».

Представники Львівської дирекції «Укрпошти» з відділу продажу послуг, фонду «Карітас» та їхні вихованці.

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

Зловмисник поцупив трансформатор світлофора

На станції Ворожба, що в Білопільському районі на Сумщині, поліцейські затримали чоловіка, котрий вкрав трансформатор із маневрового світлофора.

Це не перший клопіт, який мають залізничники від специфічного злодія. Як виявилось, саме цей злодюжка зняв чотири накладки з болтами із тупикової колії, чим міг спричинити аварію потяга. Чоловік розповів, що, поцупивши щось металеве, здає у брухт і так заробляє на життя від 50 до 100 гривень за одну «операцію». Благороднішої роботи знайти не може, бо не так давно вийшов із в'язниці.

Володимир ЧЕРНОВ.
Сумська область.

Нафтотрейдери заплатять штраф

Хмельницьке обласне територіальне відділення АМК оштрафувало низку компаній, що працюють під брендами «Укрнафта», «Авіас», «ANP» та «Energy», більш як на 400 тисяч гривень за антиконкурентні узгоджені дії. Аналіз динаміки зміни роздрібних цін засвідчив, що відпускні ціни АЗС ТОВ «Айас», ТОВ «ТК-Фаро» та ПАТ «Укрнафта» змінювалися одночасно, на однакову величину, що підтверджує схожість дій. В результаті за різних витрат, обсягів реалізації та рівня закупівельних цін нафтотрейдери встановлювали ціни на однаковому рівні.

Ірина КОЗАК.
Хмельницька область.

ЦИФРА

на 5,6%

зменшився рівень безробіття у Миколаївській області в травні порівняно з квітнем. Про це повідомляє ГУ статистики в Миколаївській області. Також це на 3,4% менше, ніж у травні 2015-го. Рівень зареєстрованого безробіття загалом по області становить 2,2% середньорічної кількості населення працездатного віку.

Кирило РИЖАНОВ.
Миколаївська область.

Вітер нагадав про безгосподарність

На Прикарпатті сильний вітер знову завдав шкоди. У Івано-Франківську по вул. Залізничній дерево впало на прибудинкову територію, пошкодивши припаркований легковик та дах приватного будинку. В іншому випадку працівники надзвичайної служби прийшли на допомогу енергетикам, оскільки дерево впало не тільки на будинок, а й на електродроти. Через загрозу падіння дерева на лінію електропередач до служби порятунку телефонували і мешканці вул. І. Франка. Рятувальники огородили місце можливого падіння та викликали працівників зеленого господарства, аби ті зрізали аварійне дерево. За словами технічного директора ПАТ «Прикарпаттяобленерго» Олега Сеника, люди страждають через власну безвідповідальність, оскільки і приватні господарі, і комунальники не провели обов'язкову обрізку дерев поруч із електролініями.

Галина БРУХАЛЬ.
Івано-Франківська область.

Старовинний годинник поповнив експозицію замку

Співробітники СБУ у Тернопільській області передали раритетний камінний годинник історико-архітектурному заповіднику «Замки Тернопілля». Він поповнить експозицію Збаразького замку. Вилучили годинник у групи контрабандистів на пропускному пункті «Шегині». Вони мали намір вивезти його до Польщі, а звідти — у країни Західної Європи.

Годинник виготовлений майстрами XIX століття. Корпус обрамлений латунню, бронзою та позолотою, декорований бароковими завитками, квітами і фігурками. Оцінюється раритет у більш як 50 тисяч гривень.

Вл. інф.

Синоптики попередили про надзвичайну пожежну небезпеку на Київщині, що триватиме до 8 липня (УНН)

АБІТУРІЄНТ-2016

Без паспорта й атестата

Випускників з Криму і Донбасу запрошують вступати до наших вишів за спрощеною процедурою — через відкриті з 1 липня спеціальні освітні центри. На заваді не стане ані відсутність українського паспорта, ані відсутність шкільного атестата чи сертифіката ЗНО. Про це під час учорашньої прес-конференції розповіла директор Фонду «Відкрита політика» Ірина Жданова.

За звичайною процедурою абітурієнти з окупованих територій отримали можливість пройти ЗНО під час основної, додаткової, а також повторної додаткової сесії ЗНО, яка триватиме до 9 липня. За спрощеною — зокрема, за відсутності шкільного атестата українського зразка, вони зможуть в освітніх центрах «Донбас-Україна» та «Крим-Україна» протягом кількох днів письмово скласти ДПА із «солов'їної» та історії й отримати довідку про середню освіту, яка дасть змогу вступати до низки уповноважених навчальних закладів. Для цього їм доведеться скласти один вступний іспит, який визначить виш, уточнила завідувач сектору переміщених вишів департаменту вищої освіти МОН Світлана Кретович. Перелік уповноважених навчальних закладів для вступників з Донбасу та Криму розміщено на сайтах фонду й Міністерства освіти (до нього ще мають долучити низку коледжів). Тут можна також знайти телефони «гарячої лінії» для таких абітурієнтів, покрокову текстову та відеоінструкцію щодо спрощеного вступу.

Анна СМІЛЯНСЬКА.

ФОТОФАКТ

На Яворівському полігоні, що на Львівщині, тривають україно-американські військові навчання Rapid Trident-2016. Нещодавно у рамках міжнародного командно-штабного навчання підрозділ ВДВ та вертолітники армійської авіації відпрацювали спільні дії під час атаки на укріпрайон умовного противника.

Фото надано Регіональним медіа-центром Міністерства оборони України (м. Львів).

Піротехніки отримали сучасне оснащення

Головне управління ДСНС України у Луганській області отримало допомогу від відділу викликів у сфері безпеки штаб-квартири НАТО для укомплектування піротехнічної частини та аварійно-рятувального загону спецпризначення (на знімку).

Луганські рятувальники отримали бронежилети та бронешоломи, ящики для перенесення детонаторів, підривні машинки тощо. Сучасне оснащення вкрай необхідне піротехнікам, оскільки істотно збільшить їхній захист під час проведення робіт з гуманітарного розмінування території регіону.

Павло ВОРОНЦОВ.

Луганська область.

Фото прес-служби ГУ ДСНС України в області.

СПОРТ

Валійські мрії

Футбол. Як відомо, сьогодні в Ліоні відбудеться перший півфінальний матч Євро-2016, в якому зійдуться збірні Вельсу та Португалії. Цікаво, що в обох цих командах виступають гравці чинного переможця Ліги чемпіонів мадридського «Реала».

Від валійців — Гарет Бейл, від португальців — Кріштіану Роналду. Обоє у своїх збірних і в клубі — персони дуже важливі. Та й один про одного, либонь, знають усе.

— У півфіналі зустрічаються не два гравці, а дві збірні, — каже Бейл. — Але якщо говорити про Кріштіану, то він просто приголомшливий футболіст. Усі знають, на що він здатен. І все-таки ми сфокусовані на тому, що можемо зробити як команда. Ми не зосереджені на окремих персоналіях. Моя мрія — перемога в матчі, й нічого більше. Далі ми поки що не зазираємо.

Не можу прокоментувати, як Кріштіану почувається й що він нині робить. А от мені комфортно. В «Реалі» ми добре ладнаємо і насолоджуємося спільною грою. Але тут для мене головне завдання — максимально викластися у збірній. Ми не прагнемо зупинитися на півфіналі. Тому вийдемо на поле й постараємося використати свій шанс.

Мав невеликі проблеми, тому взяв додатковий день на відновлення. Але немає жодних причин для занепокоєння. З фізичною формою в мене все гаразд...

Переможна серія триває

Футбол. Єнбаг (Австрія). Контрольний матч. **«Динамо» (Україна, Київ) — «Динамо» (Грузія, Тбілісі). 2:0. Голи:** Ярмоленко, 21, Мораес, 76.

«Динамо» К: Рибка (Бущан, 46), Лук'янчук (Хачеріді, 64), Очігава, Макаренко (Антунеш, 64), Корзун, Рибалка (Федорчук, 46, Морозюк, 77), Сидорчук (Буяльський, 46), Андрієвський (Гармаш, 41, Мораес, 71), Беседін (Громов, 64), Ярмоленко (Мякушко, 46), Гладкий (Теодорчик, 46).

Це третя перемога чемпіона України на австрійському зборі. Нагадаємо, що кияни раніше взяли гору на клубом другої німецької Бундесліги «Вюрцбургер Ківкерс» — 1:0, а потім переграли багаторазового чемпіона Болгарії «Лудогорець» (Разград) — 2:1.

На матчі киян із тбілісцями був присутній оборонець «Динамо» Александар Драгович, який завершив відпустку і приєднався до команди. Він, як відомо, в складі збірної Австрії брав участь у Євро-2016. Однак його команда, як і збірна України, не вийшла з групи.

Наступний матч «Динамо» зіграє 7 липня з румунським клубом «Ботошані». Початок о 19:00 (за київським часом).

Фонсека планує скорочення штату

Тренер донецького «Шахтаря» Паулу Фонсека розповів про зміни в лавах команди:

«Група наших футболістів брали участь у Євро-2016, після цього відпочивали протягом восьми днів. Не скажу, що вони в поганій формі, але їм потрібен час, щоб вийти на той рівень, на якому перебувають виконавці, які працюють з нами з самого початку. Хлопці — професіонали. Я впевнений, що їм не потрібно багато часу, щоб наздогнати інших.

Найбільшою складністю є те, що вони ще не до кінця розуміють наш стиль гри. Особливо в обороні, де ми багато чого змінили. З атакою, думаю, проблем не буде.

Нині в команді 27 польових гравців і 4 воротарі. Я не можу залишити таку кількість футболістів. Тому декому доведеться залишити команду. Однак я ще не вирішив, хто це буде. На якійсь цифрі не зациклююся. Можемо залишити 23 або 24 польових гравців».

Черговий спаринг-партнер «гірників» на зборі в Нідерландах — знаменитий бельгійський клуб «Брюгге». Поєдинок відбудеться сьогодні. Початок о 19:30 (час київський).

Підготував Геннадій БРАНИЦЬКИЙ.

Екологія

Вода в київських кранах безпечна

Київводоканал з нагоди Дня Дніпра провів показові навчання на водозаборі. Спільно з комунальною аварійно-рятувальною службою та рятувальниками спеціального загону ДСНС України було змодельовано надзвичайну ситуацію — ліквідацію забруднення Дніпровського водозабору від нафтопродуктів.

— Наша спільна робота та відпрацьований регламент дій з усіма відповідальними службами під час надзвичайних випадків фактично унеможливлюють потрапляння забрудненнь до водозабірного ковша. Отже, кияни можуть бути спокійними — водопровідна вода безпечна й ситуація під контролем, — зазначив очільник Київводоканалу Дмитро Новіцький.

Загалом, як розповіли журналістам, вода проходить повний комплекс очистки з використанням сучасних реагентів, також вона додатково озонується, відбувається коагуляція з метою видалення шкідливих сполук і зменшення каламутності. Після цього відбувається вторинне хлорування задля бактеріологічної стабільності живильної вологи. Проте, як зазначив Дмитро Новіцький, споруди Дніпровської водопровідної станції потрібно комплексно реконструювати, щоб вони відповідали сучасним вимогам.

На станції показники якості води знімаються тричі на добу. Зокрема, за хімічними, бактеріологічними, гідробіологічними та радіологічними показниками 25 інгредієнтів визначаються щодня, 48 — щомісяця, а раз на рік тестують якість дніпровської води за 75 показниками. Крім того, щонайменше раз на місяць контролюється якість води у Київському водосховищі та його притоках — річках Ірпінь, Тетерів, Десна, Уж та Прип'ять, а також у різних місцях лівого та правого берегів Дніпра.

Тим часом заступник начальника ГУ ДСНС у місті Києві Юрій Некоз розповів про систему заходів, які забезпечують належну якість питної води в столиці, та про взаємодію усіх служб у разі надзвичайних ситуацій. Він коротко згадав і про секретну унікальну помпову станцію, споруджену в 1986 році після аварії на Чорнобильській АЕС в найближчому населеному пункті під Києвом, щоб качати для столиці не заражену радіацією воду з Дніпра, а чисту із сусідньої Десни.

— Станція «Роса-300» — плавуча. Там працює механізм, який випомповує воду із затоки — 300 тис. кубометрів на добу. Півтора десятка робітників уже 30 років тримають обладнання в готовності. Увімкнення відбуваються лише тренувальні. Але за потреби напоїти столицю можна за кілька годин, — пояснив директор Дніпровської водопровідної станції Анатолій Фурса.

Наталя ПЛОХОТНЮК.

ТИМ ЧАСОМ

Рибомор в Острі

Як уже писав «Голос України», у річках почала масово гинути риба. Люди при цьому стверджують, що причиною є не літня задуха, а викиди підприємств. Зокрема, поліція Чернігівщини відкрила кримінальне провадження за фактом мору риби в річці Остер, яка протікає південними районами області. Про це повідомив начальник сектору зв'язків з громадськістю головного управління Національної поліції в області полковник Сергій Бриль. Поліцейські працюють разом із представниками санстанції та екологічної інспекції. У соціальних мережах мешканці Козельця виклали моторошне відео мору риби, раків, черепах в Острі і запевняють, що спричинили це хімікати із ніжинського лакофарбового заводу.

Василь ЧЕПУРНИЙ.

Чернігівська область.

Оболоні загрожує підтоплення

Це станеться у разі забудови заплави річки Почайна, дозвіл на яку планує дати КМДА. Це нібито потрібно, щоб звести дорогу, котра має розвантажити Московський проспект. Днями у міській адміністрації повинні затвердити детальний план території (ДПТ). Активісти запевняють: цей проект знищить об'єкт, котрий має охоронятися державою.

На розгляд сесії Київради план винесли ще в квітні цього року, але його не затверджено й досі. Однією з причин є протести небайдужих громадян.

Почайна вважається місцем хрещення киян у 988 році. Саме тому річку удостоєно численних згадок у літописах. Під час будівництва Оболонського району водойма дуже постраждала та була стерта з мапи міста. І лише нещодавно вдалося повернути її до життя — Почайну (з прив'язкою до місцевості) було внесено до реєстру адрес, вулиць та інших названих об'єктів.

Проектувальник ДПТ ТОВ «Терра Проджект» запевняє, що запропонував зберегти природне русло ріки Почайна, а департамент містобудування та архітектури підтримав цю пропозицію. Але активісти зазначають: план території неодноразово змінювався після проведення громадських слухань, і в ньому залишалися порушення містобудівного, водного та земельного законодавства.

Засновниця громадського руху «Почайна» Анабелла Моріна переконана, що за будівництвом дороги по річці криється зовсім не розвантаження транспортної розв'язки, а спорудження нових розважальних об'єктів.

«Детальний план території «Петрівка — Оболонь» — кіт у мішку, корупційний документ, у якому незрозуміло що. Він загрожує знищенням річки, й не тільки. Щодо нього зобов'язані провести незалежну експертизу. А краще декілька», — заявила вона на своїй сторінці у Фейсбуку.

На запит активістів до Національної академії аграрних наук України заступник директора Інституту водних проблем і меліорації Андрій Шатковський відповів: «Річка Почайна є природним водним об'єктом, що існує понад 1000 років. Нині внаслідок людської діяльності вона істотно змінилася — стала озерною системою Опечень, яка, як і раніше, з'єднується з Дніпром каналізованим руслом річки, що тече через затоку Вовкувату. Отже, цей водний об'єкт не можна трактувати як технічний. Землі під озерами, річками та їхніми рукавами, а також прилегла до них територія, згідно з Водним кодексом України, належать до земель водного фонду України, де господарська діяльність має бути обмежена чинним законодавством»...

Марія КОЛЕСНИК.

Україна відмовилася від п'ятикутних зірок на погонах військовослужбовців (радник Президента України Юрій Бірюков, Facebook)

Андрусівський мир 1667 року — договір між Московщиною і Польщею про припинення війни 1654—1667 рр. за рахунок розчленування України, укладений в с. Андрусові, поблизу Смоленська. Польща віддавала Смоленськ, Сіверщину й визнавала включення Лівобережної України до складу Московського царства. За ним на два роки залишався і Київ. Білорусь і Правобережна Україна відходили до Польщі. Запорозька Січ мала перебувати під спільним управлінням обох держав. Андрусівським перемир'ям Москва остаточно відмовилася від свого зобов'язання 1654 року про допомогу Україні у боротьбі з Річчю Посполитою

З братами не воюють,

або Чому російсько–українські війни — не регіональний конфлікт, а прояв цивілізаційного протистояння*

«Обидва монархи умовилися, що будуть нас викорінювати»

Війна 1666—1668 рр.

Доля маріонеткового гетьмана Івана Брюховецького, якого під час війни з Іваном Виговським царські воєводи возили в московському обозі, щоб у потрібний час вручити булаву, що врешті-решт і сталося, могла би стати для багатьох політиків прикладом того, як не треба вести справи з північним сусідом. Адже після того, як москвити руками гетьмана, обраного на сумно відомій ніжинській Чорній раді (1663 р.), широко відкрили для своїх залог двері в Україну, обмежили права козаків, селян і міщан, обклали їх непомірними податками, що викликало масовий спротив, Брюховецького в Білокам'яній більше в гріш не ставили. Москва проводила цілеспрямовану політику на закабалення українського народу, а не потрібну більше маріонетку покинула сам на сам з розлюченими учорашніми прихильниками, які 7 червня 1668 р. поблизу Диканьки, на Полтавщині, буквально розтерзали гетьмана голіруч (за наказом Петра Дорошенка його тіло було перевезено до Гадяча і там поховано з усіма почестями в соборній церкві).

Якби усілякі захарченки і плотницькі задумувались над уроками історії, то вона, ймовірно, була б інша. Втім, як казав наш Пророк: «Якби ви вчились так, як треба, то й мудрість би була своя». А що про таких, як Брюховецький, Кобзар писав: «...раби, підніжки, грязь Москви».

На вершину влади колишнього «старшого слугу» Богдана Хмельницького вивели кар'єрні амбіції, популізм і демагогія. Змагаючись за булаву, він позиціонує себе як захисника інтересів незаможних верств, гнівно картає політику «кармазинового» козацтва (тогочасного середнього класу), обіцяє раз і назавжди покінчити з проявами насильства і несправедливості в суспільстві (історія демагогії теж розвивається по спіралі). Але одразу після обрання гетьманом звинувачує опонентів у зраді і страчує їх, дозволяє своєму «електорату» грабувати старшинські маєтки і вбивати їх власників. Основою його політики, як і нині в керівників так званих «ДНР/ЛНР», стає власне збагачення, чого можна було досягти лише за підтримки Москви, що прагнула всіма способами ослабити та поглинути Гетьманщину.

— Усіма силами догоджаючи царю, Брюховецький пішов на безпрецедентні поступки, — каже доктор історичних наук Віктор Брехуненко. — Після його присяги на Переяславських статтях, доповнених п'ятьма пунктами, в лівобережні міста знову повернули московські залоги, вигнані Виговським. Тепер вони ще й мали утримуватися українським коштом. Царською адміністрацією вводилася монополія Московії на винокуріння та продаж тютюну, мешканцям Лівобережжя заборонялось продавати хліб на правому березі, все їхнє майно описувалося і обкладалося податками.

— Більше того, в жовтні 1663 р. Брюховецький спалив Кременчук, який не визнавав царя, — продовжує дослідник. — І при тому догідливо писав у Москву: «... зрадників зо три тисячі вбив, а декого живцем упіймав».

Протягом усього свого правління український керманич намагається обмежити міське самоврядування, зменшує кількість громад, які мали право користуватися Магдебурзькими привілеями.

Як зазначає доктор історичних наук Віктор Горобець, Брюховецький першим із гетьманів їде до Москви, аби з її допомогою «власті прибавіть» (він кілька разів питав дозволу відвідати Білокам'яну, хоча до цього сама Москва впрошувала козацьку старшину робити візити). Там підписує нову угоду, що практично зводить нанівець автономію Лівобережної України. Тепер цар фактично ставив гетьмана, бо після виборів останньому козаки давали лише «малу булаву», а «велику» вручали у Москві. Брюховецькому байдуже до долі України, головне — задобрити царя.

— Він сам пропонує нечуване, — зазначає Віктор Брехуненко, — призначати київського православного митрополита з московських ієрархів та самій Москві збирати на Лівобережжі податки. Певно, відчуваючи наростаюче незадоволення українського населення своєю політикою, вимолює у царя «ратних людей» для особистої охорони в Гетьманщині і двір у Москві, щоб було куди втекти від можливих заворушень в Україні. Навзамін погоджується взяти титул боярина, що був нижчий за статус козацької старшини, та хоче одружитися на «московській дівці» і таки бере шлюб з донькою князя Долгорукого.

Політика Брюховецького, який до всього ще й запропонував ліквідувати інститут гетьманства та доручити управління територією комусь із царських вельмож, призводить до ослаблення Української держави. Внаслідок Андрусівського сепаратного перемир'я Гетьманщину було розділено по Дніпру на дві частини.

«Дуже розгорівся бунт проти Москви»

У надзвичайно складний для країни час ідея цілісності Української держави, як і генетичне прагнення свободи, попри все, ще визначали в Гетьманщині настрої суспільства. Ось як описував тогочасні події автор «Історії русів» (рукопис знайдено близько 1828 р.): «Новина тая (мова про нові податки, причіпки і здирства наглядачів, побиття ними людей — **Авт.**), може, звичайна була в інших країнах, в тутешній видалася лютою, згубною і занадто нестерпною. Народ од неї застогнав, зчудувався. Ремствування проти гетьмана відгомоном пішло з одного краю землі до другого. Вибух гніву народного став неминучим».

Антимосковське повстання розпочалося на Запоріжжі. У березні 1666 р. козаки скинули кошового Леська Шкуру за його приятелювання з Григорієм Косаговим, командиром московської залоги, що стояла в Кодаку. Невдовзі запорожці «вигнали усіх московитів із Січі». За кілька місяців потому «на Майдан» виходить Переяславський полк, народне обурення піднімає Золотоношу, Ірклій, Кропивну. Проти «бунтівників» київський воєвода Шереметєв направляє близько трьох тисяч війська, яке займає Переяслав. Брюховецький, відчуваючи наростання спротиву зайдам і прагнучи утримати булаву, вирішив сам очолити антимосковське повстання.

— У січні 1668 року гетьман на старшинській раді в Гадячі висловився за ліквідацію московської влади у Гетьманщині та перехід під турецький протекторат і союз з кримським ханом, — зазначає авторка низки історичних книг, лауреат Шевченківської премії Раїса Іванченко. — Одночасно Брюховецький вступив у переговори з правобережним гетьманом Петром Дорошенком про спільну боротьбу за визволення України та об'єднання її під однією булавою.

Як свідчать хроніки, тоді «частину московитів посікли». А Георгій Кониський, автор «Історії русів», підкреслює: «Тим часом воєвод, що залишилися були в Малоросії, повигоним (Брюховецький. — **Авт.**) силою в їх границі, а тих, що їхали сюди знов, не пустив до їх призначень, але завернув назад. При тому багатьох перебив і перевішав своїх старшин і козаків, що воєвод боронили».

На початку лютого того самого 1668 року в Чернігівському та Переяславському полках антимосковське повстання вибухає з новою силою. До кінця березня в руках «бунтівників» вже вся Лівобережна Україна — царські залоги трималися лише в Києві, Чернігові, Острі та Переяславі.

— Тим часом Москва направляє в Україну військо білгородського воєводи Григорія Ромодановського, який перейшов кордон і взяв в облогу Котельву й Опішню, — продовжує розмову доктор історичних наук Віктор Брехуненко. — Назустріч йому виступає Петро Дорошенко, якого 18 червня на спільній козацькій раді, першій за багато років, обрали гетьманом «обох берегів Дніпра».

Серед інших діячів тієї доби Дорошенко вирізнявся палким патріотизмом, аналітичним розумом, глибоким розумінням завдань і перспектив боротьби, непохитністю в досягненні мети та розвиненим почуттям гідності. Його стратегічною метою було об'єднання всієї України, для чого він випробував усі можливі політичні комбінації: лояльність щодо Польщі, війна з Польщею у союзі з кримськими татарами, протекторат Туреччини, угода з лівобережним гетьманом Іваном Брюховецьким.

На певному етапі за Дорошенка силою зброї українська армія примушує московитів відступити на свою територію. Утім, тріумф гетьмана, який заявляв, що в будь-яку хвилину готовий покласти булаву, «лише б війська з'єднати разом», був недовгим. Українську справу вкотре звели нанівець внутрішні чвари й зовнішні вороги.

Гетьман Петро Дорошенко.

Худ. Олена Володимирова, Володимир Прядка. Київ, 2007.

— Черговий спалах громадянської війни, в горнило якої постійно «підкидала дров» Московія, спровокували гетьманські амбіції Петра Суховія, уманського полковника Михайла Ханенка та небажання запорожців мати над собою сильну владу, — підкреслює Віктор Брехуненко. — Суховія оголосили гетьманом, і він опанував південні лівобережні полки (лише лубенські, миргородські й прилуцькі козаки вперто стояли за Дорошенка до весни 1670 р. — **Авт.**), що спонукало Варшаву виступити проти єдиної Гетьманщини та розпочати наступ на її землі.

Та тільки Дорошенко повертається на правий берег, щоб дати відсіч польським жовнірам, як війська Григорія Ромодановського знову увійшли в межі України й захопили Чернігів. Не витримавши московського тиску, залишений Дорошенком наказним гетьманом чернігівський полковник Дем'ян Многогрішний переходить під руку царя. У березні 1669 р. у Глухові його обирають гетьманом Лівобережної України з резиденцією у Батурині.

І хоча після кровопролитної війни 1666—1668 рр. цар змушений був піти на певні поступки (зменшувалася кількість московських воєвод, податки знову збирав гетьман), мрія Петра Дорошенка та його однодумців про єдину Гетьманщину-Україну так тоді й залишилася нездійсненою.

«У кігтях двоголового орла»

Ще однією жертвою московської експансіоністської політики став сам гетьман Дем'ян Многогрішний — активний учасник Національно-визвольної війни 1648—1654 рр. На певному етапі він, усвідомивши свої політичні помилки, пішов на різке загострення відносин із Москвою через загрозу захоплення українських земель поляками, начебто санкціоноване царською адміністрацією. Одному з її представників — А. Танєєву — він у стилі Виговського різко заявляє, що сусідній правитель «преславне місто Київ та всі українські міста не шаблею взяв», тож і не може тут розпоряджатися. А, скликавши раду, казав: «...цар до нього пише, щоб усю старшину надіслав у Москву, а з Москви розіслати їх у сибірські міста на вічне проживання». Усе це не могло не викликати незадоволення окупаційної адміністрації, яка й організувала переворот проти, як би тепер сказали, легітимного глави держави.

— Многогрішний став першим українським гетьманом, якого закованого в кайдани привезли до Москви, де й піддали тортурам, намагаючись вибити свідчення про «зраду» та намір об'єднатися з Петром Дорошенком, — розповідає журналіст і письменник з Вінниччини, лауреат премії імені Михайла Стельмаха Микола Крижанівський, котрий у 2006—2008 рр. був співорганізатором пошукової експедиції «Гетьмани за кордоном», яка пройшла забайкальськими шляхами засланих у Сибір Многогрішного, Самойловича, сотень козаків та їхніх родин.

— Після катувань і принизливих знущань гетьмана разом із братом Василем провели вулицями Москви (вже тоді там проходили «паради» бранців, як нині у так званій «ДНР»). На болоті за кузнею поставили плаху, де мали «стригувати», тобто відрубати українцям голови. В останню мить страту замінили пожиттєвим засланням у Тобольськ, де повеліли тримати «міцно скованими», — продовжує розповідь Микола Крижанівський. — П'ятнадцять років він поневірявся по в'язницях Іркутська, сидів у найвіддаленішому Селенгінському острозі. Звільнили Многогрішного лише після приходу до влади Івана Мазепи. Втім, дороги в Україну йому не було. Збереглися відомості про те, що гетьман з 1682 р. пішов на службу до направленого на врегульований російсько-монгольський кордон Ф. Головіна, якому для дипломатичної і військової діяльності були потрібні розумні й досвідчені люди.

У той час у Сибіру тривала запекла боротьба Московії з монгольськими, маньчжурськими ханами і князями за так звані малі народи — бурятів, хакасів, якутів. Життєві обставини склалися так, що Многогрішному, хоч і був «зрадником» та противником Москви, довелося воювати на її користь. У 1688 р. він допомагає звільнити обложений монгольським правителем Тушету-ханом Селенгінськ, зі своїм загоном рятує від смерті царського посла Федора Головіна. «Висланий до Сибіру за любов до свободи і Малоросії запорозький гетьман Дем'ян Многогрішний», як писав російський етнограф В. Пітін, не один рік сміливо воює, сприяючи встановленню в Забайкаллі російської державності. У 1691 р. два гетьманські сини — Петро та Яків — загинули у боях, а сам Многогрішний на схилі літ за давнім козацьким звичаєм пішов у монастир і постригся у ченці.

Після звільнення з тюрми воював на користь царя і брат гетьмана Василь. Мав двох синів — Прона і Дмитра, нащадки яких мешкали в Красноярську.

— Відомості про ратні подвиги українців збереглися у місцевих легендах, піснях і топонімах, а ось у музеях про Многогрішних фактично немає згадок, — каже Микола Крижанівський. — Утім, члени нашої експедиції відшукали вірогідне місце поховання «сіверського гетьмана». Свій останній прихисток він зайшов біля Спаського храму XVIII ст. Як згадував декабрист М. Бестужев, під час будівництва на місці дерев'яної церкви нової, в її підлогу чи фундамент була закладена і кам'яна плита з могили Дем'яна Многогрішного. Спаський храм у 30-ті роки минулого століття було зруйновано, але стіни його вистояли. Члени нашої експедиції хотіли оглянути підлогу церкви, однак вона виявилася вкритою метровим шаром гною. Роботи з упорядкування та виготовлення пам'ятної таблички було заплановано на час наступної експедиції, яка через нову московську агресію так і не відбулася.

Світлана ЧОРНА.

У холодному похмурому Забайкаллі під стінами Спаського храму знайшов свій останній прихисток засланий московським царем у Селенгінськ український гетьман Дем'ян Многогрішний.

Фото надано М. Крижанівським.

** ПРОДОВЖЕННЯ. ПОЧАТОК У «ГОЛОСІ УКРАЇНИ» ЗА 18, 25 ТРАВНЯ, 1, 8, 15 ЧЕРВНЯ 2016 Р.*

На Рівненщині проводять масштабну операцію «Бурштин»

Зі спільної масштабної операції ГПУ, СБУ та МВС під назвою «Бурштин» розпочався нинішній тиждень на Рівненщині. Більше трьохсот оперативників із різних куточків країни одночасно проводили 123 обшуки в області у помешканнях та за місцем роботи осіб, яких підозрюють у причетності до організованого злочинного угрупування з незаконного видобутку бурштину.

Як повідомив ЗМІ у Рівному Генеральний прокурор України Юрій Луценко, у регіоні проводяться слідчі дії. За версією слідства, тут зберігався бурштин, який ОЗУ підміняло на менші фракції (а це в рази знижувало його вартість), привласнюючи собі найбільш цінні шматки сонячного каменю, що вилучався на території Рівненської, Волинської і Житомирської областей. Юрій Луценко сказав, що пред'явлено підозру заступнику прокурора області, підполковнику СБУ та іншим особам, які кришували видобуток бурштину.

Активно коментує на своїй сторінці в соцмережах (Facebook) хід операції «Бурштин» на Рівненщині і міністр внутрішніх справ Арсен Аваков. Він підтвердив, що до злочинної схеми причетні 32 особи.

Ланки злочинного ланцюга, як з'ясувалось, ведуть і до столиці. В рамках операції «Бурштин» у Києві затримали кримінального авторитета на прізвисько Ушатий, який був координатором і керівником кримінальної структури, причетної до нелегального видобутку сонячного каменю на Рівненщині. Разом із ним затримали ще близько двадцяти членів цієї структури.

Операція «Бурштин» була схвально сприйнята на Рівненщині, ліси якої через незаконне старательство висихають, усіяні ритвинами. Однак мають місце побоювання людей, що на зміну одній бурштиновій мафії може прийти друга, тож відбудеться переділ сфер впливу у цьому прибутковому промислі. Якщо, звичайно ж, не буде ухвалено закон про легалізацію видобутку бурштину, який уже залежався у парламенті. Його прийняття могло б урегулювати не лише цю проблему, а й наповнювати бюджет, створювати робочі місця для поліщуків. Адже в пошуках заробітків вони раніше виїжджали на сезонні роботи за кордон — нині ж це джерело доходів мешканців Полісся міліє. А нових виробництв на Рівненському Поліссі, яке до того ж постраждало внаслідок аварії на ЧАЕС, за останні кілька десятків років не вводили. Тим часом мешканцям північних районів потрібно якось виживати, годувати сім'ї (а на Поліссі переважно багатодітні родини), тож багато чоловіків змушені були вдаватися до незаконного старательства не від доброго життя. Неодноразові акції протесту і на головних магістралях області, і на сесіях Рівненської обласної ради, а також кримінальні конфлікти зі стрілянинбю, як це було у Сарненському та Володимирецькому районах, свідчать про те, що вже не можна зволікати з прийняттям закону, який би легалізував видобуток бурштину. Його відсутність створює соціальне напруження в північних районах Рівненщини, оскільки мешканці хочуть працювати легально і заробляти собі на життя.

Бурштин, коштовності та зброя, вилучені під час обшуків на Рівненщині.

Фото зі сторінки у Фейсбуку Юрія ЛУЦЕНКА.

5 липня на брифінгу голова Рівненської ОДА Олексій Муляренко позитивно оцінив дії силовиків у рамках операції «Бурштин», оскільки вважає: дуже важливо зруйнувати старі корупційні схеми в незаконному видобутку сонячного каменю. Він підтвердив, що були проведені обшуки в помешканнях голів РДА «бурштинових» північних районів Рівненщини: Рокитнівської — Миколи Кушніра та Дубровицької — Сергія Киркевича. Але в них нічого не знайдено і не пред'явлено ніяких звинувачень, тож вони продовжують виконувати свої службові обов'язки.

Олександра ЮРКОВА.
Рівне.

ГПУ відправить туди свого «термінатора»

Співробітники СБУ разом із прокуратурою та Нацполіцією затримали керівників і учасників організованого угруповання, які очолювали так звану бурштинову мафію в Рівненській області.

Генеральний прокурор України Юрій Луценко заявив, що в регіоні силами понад трьох сотень оперативних співробітників МВС, СБУ та військової прокуратури було проведено більше ста обшуків у квартирах і місцях роботи всіх підозрюваних у створенні організованого злочинного угруповання. Про це повідомляє Управління зі зв'язків із громадськістю та ЗМІ Генпрокуратури України.

За даними прес-центру СБУ, очолював злочинне угруповання чинний зампрокурора Рівненської області. Його головними помічниками були керівник і співробітник структурного підрозділу облуправління СБУ.

— І це тільки початок війни з «бурштиновою мафією» у погонах, — запевнив голова СБУ Василь Грицак.

Як повідомляє Департамент комунікації МВС України, до угруповання входили начальник внутрішньої безпеки обласної поліції і його підлеглий, теперішні та колишні співробітники поліції, голови двох райдержадміністрацій, два керівники районних прокуратур, керівники лігоспів, а також представники криміналітету.

Як учора заявив глава ГПУ Юрій Луценко, тривають слідчі дії й на підприємстві, яке займається оцінкою та зберіганням сонячного каменю — «Укртехпостач».

— Розробка по злочинному угрупованню тривала кілька тижнів, — у свою чергу повідомив міністр МВС Арсен Аваков. — Її результати виявилися вражаючими. Тільки в приміщенні заступника прокурора Рівненської області Андрія Боровика виявлено золоті злитки, колекцію дорогих годинників і мішки бурштину...

До речі, за даними Служби безпеки України, на Рівненщині за рік легально видобувається лише чотири тонни бурштину. А ось обсяг незаконного видобутку перебуває в діапазоні 150—300 тонн, а тіньові доходи «бурштинової мафії» становлять 200—300 мільйонів доларів США.

Учора під час брифінгу у Верховній Раді керівник ГПУ повідомив: чотирьох «ватажків» угруповання доправили до столиці, а п'ятого напередодні затримали в Києві. За словами Юрія Луценка, суд над ними має відбутися в найближчі 72 години.

Коли верстався номер, правоохоронці вже вилучили в організаторів і скупників «чорну бухгалтерію» нелегального бізнесу, сотні тисяч доларів, величезні суми в іншій валюті, кілька десятків кілограмів сонячного каменю великих фракцій і обладнання для його видобутку.

При цьому, як запевнили в українській спецслужбі, обшуки в рядових добувачів не проводили. А от наявність в організаторів і інших учасників угруповання банківських рахунків і нерухомості за кордоном перевіряють.

Тим часом голова ГПУ повідомив, що прокурор Рівненської області відсторонений від обійманої посади, а на його місце буде призначено тимчасово виконуючого обов'язків.

— Новим керівником має бути людина із іншої області. На жаль, ситуація з бурштином склалася така, що ми вимушені надіслати сюди «термінатора», який зможе зупинити співпрацю бандитів із правоохоронцями. Тому це буде людина, яка не обтяжена ні корупційними, ні бізнес-, ні кумівськими, ні навіть сімейними зв'язками з Рівненською областю. Її основним завданням буде зробити із прокуратури — прокуратуру, яка стоїть на варті законів, а не на варті бандитів, які грабують країну, — сказав Ю. Луценко.

На думку міністра МВС Арсена Авакова, питання не тільки в тому, що викрито потужне злочинне угруповання, що паразитувало, використовуючи законодавчу неврегульованість. Проблема в тому, як із цією ситуацією необхідно боротися системно.

— Тому на найближчому засіданні уряду керівництво МВС внесе низку пропозицій, які дадуть змогу упорядкувати процедури та процеси видобутку бурштину в трьох областях України, де цей процес має наймасовіший характер.

За словами міністра, комплексний підхід, запропонований МВС, дозволить реальним старателям, за умови виконання умов рекультивації земель, одержувати гідну зарплату, а державі — податки.

А тим часом затримання й обшуки у фігурантів цієї гучної справи тривають.

Влад СЕМЕНЧУК.

Сьогодні в Україні мінлива хмарність, вдень у західних і північних областях короткочасний дощ, подекуди грози, можливі шквали 15—20 м/с. Вітер південно-західний, західний, 5—10 м/с. Температура вночі 11—16 градусів тепла, на узбережжі морів до 20. Вдень 21—26 вище нуля, у південній частині до 29 градусів зі знаком плюс.

ЦЬОГО ДНЯ, 6 ЛИПНЯ

1885. Видатний французький мікробіолог і хімік Луї Пастер успішно випробував вакцину проти сказу. **1923.** Наркомос УСРР заборонив вивезення за кордон музейних цінностей і предметів художньої старовини. **1927.** ВУЦВК ухвалив постанову про забезпечення рівноправності мов та про сприяння розвитку української культури. **1958.** У Києві було відкрито Виставку досягнень народного господарства УРСР (нині — Національний комплекс «Експоцентр України»). **1991.** Народився Богдан Саврун — старший лейтенант Збройних Сил України. Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (2014). **1993.** Пішов з життя Михайло Полотай — український бандурист і музичний діяч.

ДУМКИ ВГОЛОС

Чому б не підтримати важливу ініціативу

От уже багато років я, як колишній голова ради ветеранів села Петрівки Красногвардійського району АР Крим, пишу в усі владні структури, щоб у календарі, як і для інших категорій громадян, з'явився День дітей війни. На жаль, поки що на мої листи надходили лише відмови. В одних писали, нехай святкують з усіма пенсіонерами День літньої людини, в інших — для того щоб встановити такий день, необхідно мати вагомі підстави...

Але хіба їх немає у дітей війни? Чи не вони своєю працею допомагали фронту як тільки могли. А після війни, ще підлітками, нарівні з дорослими відновлювали зруйноване господарство. У віці п'ятнадцяти років хлопці й дівчата вручну добували вугілля в шахтах Донбасу!

Діти війни — це те покоління, яке на собі відчуло всі жахіття фашистської окупації.

Одного разу ми організували повчальну зустріч зі школярами в Будинку культури. На ній були присутні понад двісті дітей війни. Із двох шкіл було запрошено учнів. Зал на 700 осіб був заповнений вщент.

Програму вечора розробили так, що спогади очевидців чергувалися з концертними номерами. Не всі промовці могли спокійно розповідати, горло стискали спазми. Деякі записані спогади зачитували ведучі. У залі стояла абсолютна тиша...

Адже те, що діти почули з вуст своїх бабусь (а їх була абсолютна більшість), вони не прочитають у жодному підручнику з історії.

Відразу було вирішено написати книгу про наше дитинство, якого фактично не було. Дитинство забрала війна, залишивши страх голоду й холоду. Щоб вижити, тоді їли мертву худобу, гризунів, коріння трави й усе, що тільки можна було жувати...

Нашу книгу з назвою «Дитинство, обпалене війною» було надруковано через сім місяців. У ній зібрано 130 спогадів дітей війни, за кожним з яких стоїть людська доля. Непроста. Її не можна нічим ні виміряти, ні зважити.

Семен СТАЛЬЦОВ.

Шепетівка Хмельницької області.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Офіцерська честь

ВЕТЕРАН

У суворі роки Другої світової війни співробітники військової прокуратури відіграли чималу роль у визволенні від фашизму. Багато хто з них не зустрів довгоочікуваного травня 1945 року. Військовому слідчому Михайлу Павлову доводилося вести за собою в бій і нарівні з усіма терпіти голод, холод, біль від втрати друзів, бачити зруйновані міста й села — жахіття війни.

Біографія цієї неординарної людини може вмістити в собі долі декількох людей. Народившись у глухому селі на Псковщині в бідній селянській родині, він увібрав у себе не тільки працьовитість батьків, а й добре ставлення до людей, повагу до старших, чесність і наполегливість у досягненні поставленої мети.

І нині, у свої 99 років, Михайла Павловича оточують книги, газети. У молодості він іноді дозволяв собі порибалити, а вийшовши у відставку, зайнявся літературною діяльністю — написав кілька книг, у яких поділився своїм багатим досвідом військового прокурора з молодими юристами й слідчими. Як у військової людини, у нього чіткий розпорядок дня — зранку легка гімнастика й кілька годин знайомства з військовою літературою і газетами. Не забуває зняти навантаження із втомлених очей, тобто веде здоровий спосіб життя для людини настільки похилого віку, інваліда війни I групи. Дедалі частіше даються взнаки фронтові поранення. Саме тоді розпорядок дня змінюється...

У лютому 1940 року Михайла Павловича призвали в армію й зарахували в полкову школу 729-го стрілецького полку, а у квітні 1941-го його призначили військовим слідчим військової прокуратури 222-ї стрілецької дивізії. Попри затятий опір наступу військ супротивника, дивізія опинилася в оточенні. Разом з усіма він був в окопах із гвинтівкою в руках, допомагаючи командирові, організовував бійців і вів їх в атаку на німецькі позиції. Часто приймав командування на себе, був двічі поранений. З оточення виходили групами. Організував партизанський загін із червоноармійців, які потрапили в оточення, і місцевих активістів.

У результаті спільних дій партизанських бригад узимку 1942—1943 років від гітлерівців було визволено територію на стику України, Білорусі, Латвії й Росії у 10 000 квадратних кілометрів і створено братній партизанський край, на який німецька влада вже не поширювалася.

Після лікування М. П. Павлова направили в розпорядження військової прокуратури Калінінського фронту військовим слідчим 4-ї ударної армії, з 1945 року — заступником військового прокурора Групи радянських військ в Австрії. Після служби в Далекосхідному військовому окрузі він понад 10 років віддав роботі у військовій прокуратурі Київського військового округу.

Батьківщина гідно оцінила знання, досвід, відданість військовій присязі, бездоганну службу офіцера військової прокуратури. Було взято до уваги і його роботу з розгляду справ репресованих у 1937—1938 роках. Безневинно засуджених було реабілітовано.

Після виходу у відставку через хворобу Михайло Павлович 12 років працював юристом у громадській приймальні газети «Правда України» і понад 25 років брав активну участь у роботі ветеранських організацій Києва.

М. П. Павлов — генерал-майор юстиції у відставці, заслужений юрист України, Почесний працівник Генеральної прокуратури України, член президії Всеукраїнської спілки ветеранів — учасників війни, Асоціації ветеранів генералів (адміралів) Збройних Сил України в Києві і Київській області, Одесі та Львові... Нагороджений сімома орденами й тридцятьма медалями.

Людмила КОМЛИК,
член Національної спілки журналістів України.

Київ.

Фото автора.

БОЙОВА ХАРАКТЕРИСТИКА

«...Під його командуванням загін проводив велику кількість бойових операцій. Сам тов. Павлов М. П. діяв хоробро й безстрашно... У червні 1942 року був поранений... У жовтні 1942 року його загін з усім особовим складом і озброєнням влився у великий партизанський загін ім. Суворова...»

Три роботи — чотири призові місця

Наш Добровеличківський район віддалений від обласного центру на понад 100 кілометрів. Не ближче й інші великі міста. Та це не заважає нашим дітям займатися улюбленою, а головне, перспективною і потрібною в майбутньому справою. Вони з величезним задоволенням відвідують гурток «Технічне конструювання» комунального закладу «Кіровоградський обласний центр науково-технічної творчості учнівської молоді» Добровеличківської спеціалізованої загальноосвітньої школи-інтернату I—III ступенів, керівник якого Юрій Калашник.

Підтвердженням ефективності такого захоплення стало те, що за результатами змагань, які нещодавно відбулися у Дніпрі в рамках Всеукраїнського фестивалю робототехніки BestRoboFest, у категорії LEGO Артем Дромашко зі своїм роботом «Dominator» виборов перше місце в номінації «Керовані роботи» та друге — в номінації «Автономні роботи». Денис Погорілий та робот «WARFACE» посіли перше місце в номінації «Автономні роботи», а Святослав Тупчієнко зі своїм «Dynamix» у номінації «Автономні роботи» — третє місце.

Переможці отримали фірмові нагороди від організаторів фестивалю. А також з величезним задоволенням переглянули виставку роботів-марсоходів і роботів-андроїдів, 3D-принтерів, дронів тощо. А ще познайомилися з діючими моделями відомих роботів R2D2 та WOLLE.

Учасники і гості фестивалю відвідали майстер-класи з ракетомоделізму, керування квадрокоптерами, програмування Scratch та презентації проектів із використанням робототехніки.

Якщо наші діти прочитають про себе в такій поважній газеті, це додасть їм ще більше бажання займатися моделюванням та залучить до цієї важливої справи інших.

Василь ПОГОРІЛИЙ,
багаторічний передплатник «Голосу України».

Добровеличківка Кіровоградської області.

На знімку: юні добровеличківські переможці.

Фото автора.

Листи читала Оксана КАЛУГІНА

Над номером працювали: Сергій ДЕМСЬКИЙ, Алла ДОДАТКО, Оксана КАЛУГІНА.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ,** Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(P) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси та передплатна ціна на 2016 рік
Для фізичних осіб:
40224 — 20 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 16 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 50 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 60000.

Друк:
ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15 www.mega-poligraf.kiev.ua

Зам. 48392

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

Сайт — www.golos.com.ua

